

Letnik LV

November 1938

Štev. 11

Vsebinska 11. številka: Tam je naš dom 321. — »Dokler ne plačáš zadnjega novčiča« 322. — Dve misli za mesec november 324. — Jesenske misli 325. — Frančiškanski apostolat 328. — O, Gospod, tako mi je hudo 330. — Cerkev sv. Elizabete v Slovenjem Gradcu 332. — Predstojništvo tretjereadne skupščine 333. — Kako se gibljejo tretjereadne skupščine 334. — Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte 336. — Življenje kapucinskega brata Jurija 337. — Pilatova vlada 339. — Pomen čiste mladine 341. — Zveza večjih sestic sv. Klare 342. — V desetih letih 344. — Dnevnik kitajske misionarke 345. — In naj molijo za mrtve... 348. — Razgled po svetu 349. — Pax et bonum! — Mir in vse dobro! 351.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1938

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Avstrijo 3 šil.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno.

Izdajatelj: Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Angelik Tominec, O. F. M., prov. prokurator. — Urednik: P. Odilo Hajnšek, O. F. M.

Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495; za Italijo: 11/6580; za Avstrijo: A-156.946. Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Ceč).

Rimsko serafinski koledar za leto 1938

N o v e m b e r

1 T	VO.PO.	Vsi sveti.	16 S	PO.	S. Neža As., dev., 2. r.
2 S	Čm.	Verne duše.	17 Č	Čm.	B. Saloma in Iv., dev., 2. in 3. r.
3 Č	Čm.	B. Rajnerij, sp., 1. r.	18 P		Posvečenje baz. sv. apostolov.
4 P		S. Karol, šk.	19 S	VO.PO.	S. Elizabeta, vd., 3. r.
5 S		S. Caharija, sp.	20 N		24. pob.
6 N		22. pob.	21 P	VO.	Darovanje M. D.
7 P	Čm.	B. Helena, dev., 2. r.	22 T		S. Cecilija, dev., muč.
8 T		S. Klavdij in tov., muč.	23 S		S. Klement, pap., muč.
9 S		Posvečenje lat. baz.	24 Č		S. Janez od Križa, sp., c. uč.
10 Č		S. Andrej Avel., sp.	25 P	VO.	S. Katarina, dev., muč.
11 P		S. Martin, šk.	26 S	PO.	S. Leonard, sp., 1. r.
12 S	Čm.	B. Gabriel in J., sp., 1. in 3. r.	27 N		1. adventna.
13 N	PO.	23. pob.	28 P	PO.	S. Jakob, sp., 1. r.
14 P	PO.	S. Jozafat, šk., muč.	29 T	PO.	Vsi svetniki seraf. r.
15 T		S. Albert, šk., c. uč.	30 S		S. Andrej, ap.

Razlaga kratice:

VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge najugodnejše

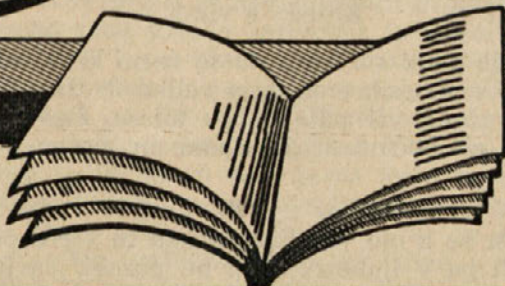
★

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LV.
Ljubljana

1938 - XI.
November

P. KRIZOSTOM:

Tam je naš dom

(Za praznik naših rajnih)

*Na grobovih stojimo
in strmimo v megló.
Z astrami prepregla
jesen je sveto njivo vso.*

*Tesno nam je v dušah,
prepolnih gorja.
Jokali bi radi,
pa nimamo solza.*

*Izgubili smo jih:
očeta in mater,
hčerko in sina,
moža in ženo,
sestro in brata.*

*Tiho za njimi so se zaprla
večnosti vrata.*

*Izgubili smo jih — najdražje.
Kaj naj storimo, da ne umrjemo še mi,
da nam bo v prsih lažje?*

*Vzravnavajmo se in dvignimo glave;
oči v zvezdno nebo uprimo.
Tam je naš dom!
Tja brez prestanka hitimo.
Tja so naši dragi odšli.
Srečni so v svojem Bogu —
tam so doma.
Tam ni bolečine, ne smrti, ne gorja.*

*Tam nas čaka v svetlobi zlati
naša najsvetejša Mati,
da nas k Sinu svojemu povede
v lepoto jasnega neba,
kjer si ti, moj brat in moja sestra,
in kjer sem tudi jaz doma.*

»Dokler ne plačaš zadnjega novčiča«

(Mat 5, 26)

Beseda o vicah

Poln tolažbe je nauk sv. vere, da so verni kristjani na zemlji, duše v vicah in svetniki v nebesih ena sama velika družina božja, vsi v tesno duhovno zvezo združeni, vsi udje enega telesa, čigar glava je Kristus. Vez, ki to družino ali občino druží, sladka in močna obenem, ta vez je ljubezen.

Na praznik Vseh svetnikov nas sv. Cerkev v duhu vodi gor v nebeški Jeruzalem, da se z njo veselimo zmage in sreče poveljanih božjih otrok. Skrbna mati pa v ljubezni svoji ne pozabi, da je mnogo duš, ki ne morejo pred božje obličje, ki morajo pravičnosti božji plačati še svoj dolg. Njim v tolažbo je zato določila vseh vernih mrtvih dan, spomin duš v vicah.

Prišla ti je morda kdaj misel: Ali so vice? Glej, pamet sklepa, da so. Že poganski modrijan Platon pravi: »Tisti, ki niso popolnoma hudobni, pa tudi ne popolnoma dobri, pojdejo po smrti k Aherontu. S čolnom jih popeljejo k aherujiskemu močvirju, kjer bodo po meri svoje krivde trpeli muke, dokler ne bodo, od svojih pogrškov očiščeni, prejeli plačila za svoja dobra dela.« (Plato, Gorg. 81.) Grozno bi bilo misliti, da so na onem svetu le nebesa in pekel. Ne moremo misliti, da je vsak človek v trenutku smrti tako popoln, da je vreden iz obličja v obličje gledati neskončno svetega Boga, ali tako hudoben, da zasluži večno pogubljenje. Mora biti torej še po smrti dana prilika, da se duše očiščujejo, neko prehodno stanje, neki kraj očiščevanja, vice.

Kar domneva pamet, to uči tudi božje razodetje. Že v starem zakonu so imeli Judje vero, da je na onem svetu kraj, kjer se duše očiščujejo. Znale so vam zgodbe Makabejcev. Tam beremo (2. Mak 12, 40—46): V vojski je zmagal Juda. Le malo Judov je padlo. Ko so pobirali trupla pobitih vojakov, so našli pod njihovimi oblačili majhne kipe poganskih malikov. Vsem je bilo očitno, da so zavoljo tega padli. Slavili so pravično sodbo Gospodovo, ki je razkril, kar je bilo skritega. In potem so se obrnili k molitvi in so prosili, naj se storjeni greh pozabi. Upanju, da jih Bog ni popolnoma zavrzel, marveč da trpe le časne kazni na onem svetu, je Juda nabral 12.000 drahem ter jih poslal v Jeruzalem, da bi tam opravili pravne daritve za grehe rajnih, ker je dobro mislil o vstajenju. Sveta knjiga pristavlja: »Sveta in dobra je misel za mrtve moliti, da bi bili grehov rešeni.«

Naš Gospod, večna resnica, je to vero potrdil. Imamo njegovo besedo, ki očitno meri na vice. Jezus pravi: »Kdor reče besedo zoper Sina človekovega, se mu bo odpustilo; kdor pa jo reče zoper Svetega Duha, se mu ne bo odpustilo ne v tem življenju, ne v prihodnjem.« (Mat 12, 32.) Iz teh besed je jasno, da so grehi, ki se morejo izbrisati, poravnati na onem svetu. Torej mora biti kraj očiščevanja. To je od prvih stoletij krščanstva vedno verovala sv. Cerkev. O tem pričajo katakombe, pričajo cerkveni očetje na zahodu in na vzhodu, pričajo vse liturgije vesoljne Cerkve. Nasproti protestantom, ki so to versko resnico zavrgli, je sveta Cerkev na zboru v Tridentu slovesno potrdila, da so vice, in da verni dušam v vicah s svojo priprošnjo, posebno z daritvijo sv. maše, pomagati

morejo. (Sess. XXV.) — Hvala in zahvala večnemu Bogu, Očetu in Sinu in Svetemu Duhu, za to blaženo vero našo.

Med nebese in peklom, med večno srečo izvoljenih in večnim trpljenjem zavrženih je torej gotovo do sodnega dne še neki kraj očiščevanja. Tja pridejo duše tistih, ki so umrli v milosti božji, pa neskončni pravičnosti božji za svoje grehe še niso zadostili in morajo trpeti še časne kazni. Ločiti moramo med krivdo (grehom) in kaznijo. V zakramentu sv. pokore (izredno tudi v zakramentu sv. maziljenja in v popolnem kesanju) nam Bog odpusti greh in vse večne kazni, časnih kazni pa nam ne odpusti vselej, vsaj vseh ne. Človek naj se pokori za greh tukaj na svetu ali pa v vicah. Tako zahteva božja modrost in božja pravičnost. Potem pridejo v vice duše tistih, ki so se s sveta ločili z odpustljivimi grehi. Odpustljivi greh sicer ne pretrga zveze z Bogom popolnoma, vendar svetega Boga žali, je zoper voljo božjo, je nered, ki ga je treba popraviti, pokoro storiti zanj. »Nič omadeževanega ne pride v sveto mesto Jeruzalem. (Raz 21, 27.) In naš Gospod pravi: »Povem vam pa, da bodo za vsako prazno besedo, ki jo ljudje izgovore, dajali odogovor na sodni dan.« (Mat 12,36.) Verne duše vedo to, zato so Bogu za vice hvaležne. Saj jih je zamislila božja pravičnost in neskončna božja usmiljena ljubezen. Duše same zahtevajo pokoro, zahtevajo očiščevanje. Ako ljubi Bog ne bi bil naredil vic, naredile bi jih same.

Trpljenje vernih duš pa je silno veliko, grozno. Pred vsem trpijo zato, ker še ne morejo gledati Boga, večno Luč, dasi tako željno hrepene po njem. Nepopisno hudo je otroku, ako ga odtrgajo od zlate, ljubljene matere. Kako bridko joka, zdihuje in toži. Zdaj pa pomislite: Bog je neskončna dobrotà, lepota in ljubezen. Verne duše ga ljubijo z neizrekljivo ljubeznijo, z nepremagljivo silo jih vleče k njemu. Pa so od njega odtrgane, ločene. »Umrli bom, ker ne morem umreti,« tako je vzklíknila nekoč sv. Terezija Vel. Hotela je reči: ne morem več prenašati trpljenja, ki mi ga dela želja in koprnenje po tebi, o Bog. Smrtne bolečine trpim, ker umreti ne morem, da bi prišla za Teboj. Kakšne neizrekljive bolečine trpijo šele duše, kakšno neizmerno domotožje po Bogu! Razen tega trpijo pa tudi še druge muke, tako da je vse zemeljsko trpljenje malenkost v primeri z njihovim trpljenjem. In kdo ve, koliko časa morajo trpeti? Kdo ve, kdaj pride za dušo čas, ko more očiščena reči: »Veselim se, ker so mi rekli: V hišo Gospodovo pojdemo.« (Ps. 121, 1.)

Velika tolažba pa je za verne duše v tem, da za gotovo vedo, da prej ali slej pridejo domov, v sveta nebese, k Začetku in Koncu vsega, k svetemu, ljubemu Bogu. Nihče jim Boga več vzeti ne more. Potem so duše v vicah popolnoma vdane v presveto voljo božjo. Mistik Tauler priporoča, da je učen bogoslovec nekoč pred cerkvijo srečal berača. Pozdravi ga in mu reče: »Mož, dober dan vam želim in srečo!« — »Zahvalim vas,« odvrne berač, »reči pa moram, da še nikoli nisem imel slabega dne in da sem vedno srečen.« — »To mi je pa uganka,« pravi bogoslovec, »moraš mi jo razložiti.« Nato berač: »Zato nisem nikdar nesrečen, ker želim le to, kar hoče Bog, in sem z vsem zadovoljen, karkoli mi Bog pošlje.« V resnici, prečudna sreča je v popolni vdanosti v voljo božjo. In duše v vicah so popolnoma vdane. »Pravičen si, Gospod, in tvoja sodba je prava« (ps. 118), tako vdane kličejo Bogu. V neizrekljivih bolečinah ne mrmrajo, se ne pritožujejo nikoli. Do sodnega dne bi ostale tam, če bi ljubi Bog tako hotel. Amen, »naj se zgodi volja božja!« Aleluja, »Bog bodi hvaljen za vse!« tako neprestano vdano ponavljajo.

Kako sladka je beseda sv. Cerkve, da tem ljubim rajnim moremo še skazovati ljubezen, da smo še lahko z njimi v zvezi, tako da jim po-

magamo z molitvijo, z dobrimi deli in odpustki, posebno pa z daritvijo sv. maše. Neskončne vrednosti je sv. maša. Tam so zakladi neizmernega božjega bogastva in vsakdo more zagrabiti od njega, kolikor hoče zase in za druge. Gre za to, kdaj se našim bratom in sestram v Kristusu odpro nebesa. Na smrtni postelji je rekla sv. Monika sinu Avguštinu in njegovemu bratu Navigiju: »Pokopljita moje truplo, kjerkoli: zavoljo njega si ne delajte nemira in skrbi! Prosim vaju samo tega, da se me spominjata ob oltarju Gospodovem, kjerkoli že bosta!«

Takale pa je beseda Avguštinova v Izpovedih* (deveta knjiga: Materi v spomin): »Zategadelj hočem, Ti moja hvala in moje življenje, Bog mojega srca, ... prositi te za grehe svoje matere: usliši me zavoljo zdravnika naših ran, ki je visel na lesu križa in sedi zdaj na tvoji desnici in te prosi za nas! Vem, da je izvrševala dela usmiljenja in da je svojim dolžnikom od srca odpuščala dolge: zategadelj ji odpusti tudi ti njene, če si jih je kaj nakopala v toliko letih po kopeli rešenja. Odpusti, Gospod, odpusti, prosim, in ne hodi v sodbo z njo! Naj slavi usmiljenje zmago nad sodbo! Kajti tvoji izreki so resnični in ti si usmiljenemu usmiljenju obljubil. Sicer pa si, kot verujem, že storil, kar te prosim, ali prostovoljni dar mojih ust ti bodi vseč, Gospod! Zakaj, ko se je bližal dan njene rešitve, ni mislila na to, da bi se njeno truplo z veličajno odevo ogrnilo ali z dišavami mazililo, ni si želela krasnega spomenika, ne skrbela več za grob v domači zemlji: nič tega nam ni naročevala, imela je le eno željo, naj bi se je spominjala pred oltarjem Gospodovim, ki mu je sama služila brez prestanka dan na dan, vedoč, da se na njem opravlja sveta daritev, po kateri je bilo izbrisano pismo s postavami zoper nas, ki nam je bilo nasprotno ... Na ta zakrament našega odrešenja je tvoja dekla privezala z vezjo vere svojo dušo. Naj je nihče ne trga iz tvojega varstva! ... Tako naj torej v miru počiva z možem, ki mu je služila in rodila tebi sad v potrpljenju, ko je tudi njega pridobila zate. In vdihni, Gospod moj, moj Bog, vdihni svojim služabnikom, mojim bratom, ... da se bodo vsi, ki bodo moje izpovedi brali, ob tvojem oltarju spominjali tvoje dekle Monike in njenega moža Patricija. Spominjajo naj se ju s pobožnim čustvom, ki sta bila v tej minljivi luči moja starša, a sta mi sedaj brat in sestra v tebi Očetu in Cerkvi materi ter moja sograjanca v nebeškem Jeruzalemu, po katerem zdihuje tvoje ljudstvo na popotovanju od odhoda do vrnitve.«

P. ODILO:

Dve misli za mesec november*

1. Sv. Frančišek ima svoj dan. Pobožno izročilo v redovih sv. Frančiška pravi, da je dobil asiški ubožec zaradi svoje velike skrbi in ljubezni do trpečih duš v vicah posebno milost. Ta milost je: Sv. Frančišek sme iti vsako leto na obletnico svoje smrti, to je 3. ali 4. oktobra, na kraj očiščevanja v vice in sme iz vic odpeljati vse svoje sinove in hčere svojih treh redov. Gotovo je, zato ponavljam zopet, da to ni verska resnica, ampak samo pobožno izročilo. Toda to izročilo ni popolnoma brez podlage. Sv. Frančišek je velik pred Bogom. Božji seraf je in njegove rane nosi. Kristus mu je nekoč rekel: »Prosi, Frančišek, karkoli hočeš — v zgodovini Porcijunkule beremo tako —, in prejel boš.« Zakaj bi Kristus ne ugodil tej želji, če Frančišek prosi za svoje otroke v vicah? Če poznamo Frančiška in njegovo plamtečo ljubezen do duš, bomo skoraj lahko

* Izpovedi Aurdija Avgušтина. Poslovenil Anton Sovre. (Izd. Družba sv. Mohorja).

rekli: Frančišek bo gotovo odprl vrata vic svojim sinovom na svoj dan ali pa na Porcijunkulo. Tretjeredniki! V novembru, mesecu vernih duš, mislimo tudi na to.

2. Plat zvona za duše v vicah.

Večerni zvon, o mili zvon, tvoj glas poslušam iz daljave! Malokatera stvar je toliko opevana kot to večerno zvonjenje. Vsaka kitica pesmi se gotovo konča z »Ave Marija«! Čudno, le ena, ona ljudska, se konča: Bo zadnja ura bila, Marija prid' po nas. In le ta pesem je narejena — narod pač vedno pravo zadene — le ta pesem »angelskega češčenja« je narejena po našem večernem zvonjenju. Kot po »Ave Mariji« zveni za duše v vicah, tako pravi tudi pesem:

Poglejmo še v vice
na verne dušice,
usmili se, Jezus,
jih reši iz vic!

Pri nas zveni avemarijo z velikim zvonom vsak večer o mraku. Po avemariji zvoní z malim zvonom za duše v vicah.

Ko to pišem, sem v Dalmaciji. Tudi tu zvoní avemarijo ob večernem mraku. Ali čudno je: po avemariji začne biti plat zvona kot ob požaru. Trikrat zvoní — s tremi presledki, človek bi lahko mislil, da gori vsa pokrajina. Plat zvona bije za duše v vicah. Dalmatinci so se navadili in malokdo na to misli, ali na mene je mogočno vplivalo. Nekje gori! Bog, če se je kdo pri požaru ponesrečil! Morda padel v ogenj. Mogoče bi lahko jaz pomagal! — Ali se ne da ta misel tako lepo obrniti na trpljenje ubogih duš v vicah? Povem, da še nikoli nisem tako goreče molil: »Gospod, daj jim večni pokoj!« kot tukaj, ko sem poslušal plat zvona za duše v vicah.

Ko bi v naši domovini vpeljali plat zvona za duše v vicah vsaj meseca novembra, vem, da bi to zvonjenje najbolj zvesto poslušali slovenski tretjeredniki. Kadar bije plat zvona, je treba hitre pomoči!

P. GVIDO:

Jesenske misli

Jesen je zavladala nad zemljo in jo objela s svojo hladno roko. Povsod reže svoje sledove na listje in cvetlice, v gozdu in na polju, na potih in stezah, v megli in svetlobi sonca. Povsod govori človeku njej lastno govorico. Ali poznaš govorico jeseni, skrivnosti polno, resnobno, tiho in mirno opominjajočo, a vendar tako lepo govorico jeseni? Potopi se v jesenske misli.

Jesen nam govori o minljivosti. Kako malo časa je preteklo, ko so bili naši starši še mladi in nas še ni bilo na svetu. Kako malo časa bo preteklo in drugi bodo zavzeli naša mesta, prebivali v naših stanovanjih, hodili po naših cestah in nas ne bo več. Saj pripadamo po svojem telesu tudi mi svetu minljivosti in ne zavzemamo v njem niti prvega mesta. Marsikateri živali žive dalj časa kot človek. Marsikatero drevo je staro kot celo ljudstvo. Koliko rodov je prebivalo že ob naših rekah in iz njih zajemalo vodo. Naše gore so preživele že cele narode. In kaj šele nebesna telesa tam gori! Isto sonce, ki ustvarja po božji naredbi naše letne čase, je obsevalo, ogrevalo ter poživilo paradiž. Razsvetljevalo je pota pre-rokov in apostolov, ki so jih prehodili za zveličanje duš, in videlo bo še

marsikaj, kar danes še nihče ne ve kot edinole Bog. K zvezdam, ki še dandanes sijejo na jasnem nebu, so v spoštovanju dvigali svoje oči že po-božji pastirji Abraham in Mozes in David. Zvezde so gledale Odrešenika, ko je šel na goro in se pogovarjal s svojim Očetom, in marsikaterega člo-veka, zatopljenega v tihih nočeh v molitev, bodo še pozdravljale z nočnega neba. Preživele bodo ves človeški rod.

Na to minljivost našega telesa nas opozarja jesen. Saj je jesen ve-lik domotožna pesem človeškega srca, velika pesem o umiranju in min-ljivosti vsega, kar biva na zemlji. Saj doni in odmeva po vsej jesenski prirodi pesem o našem popotovanju v boljšo večno domovino. Kaj nam kliče zahajajoče sonce s svojimi trudnimi, medlimi žarki, kaj nam pri-povedujejo dolge sence, ki hite mimo nas kot strahovi, kaj oveneli listi, ki se drobijo pod našimi nogami, s svojim skrivnostnim šepetanjem, kaj ptice, ki so se poslovile in odletele od nas daleč, daleč v tujo deželo? O človek, pomni, da tudi ti nimaš stalnega bivališča na zemlji!

Z gosto meglo je pokrita priroda, kakor da bi žalovala. Na golih vejah in mladikah vise kapljice megle, kakor da bi bile biseri solza, kakor da bi jokala mati-zemlja nad velikim umiranjem, ki se širi na vse strani. Tihota in sanjajoči mir sicer s petjem tako napolnjenega gozda, ki ga le tu in tam moti posamezen klic ptice — ali ni vse to pesem žalostinka, zložena na stoletja stare besede: »Podoba tega sveta prejde?« (1 Kor 7, 31.)

Za velim listom list na zemljo pada,
jesén resnobna — glej — v prirodi vlada,
li čuješ glas: »Spominjaj smrti se,
žené koščene, ki premaga vse!«

Ko gledamo umirajoče življenje v prirodi, se zdi, kakor da bi bilo na vsakem listu napisano: Smrt! Umrlo je poletje z vsem bogatim življe-njem. Tudi naše življenje bo o svojem času na zemlji zamrlo. To je govorica jesenskih listov človeškemu srcu.

Skrivnostno tiho list šumi,
poslušaj, kaj ti govori:
»Vse mine, kar ti nudi svet,
za čednosti se trudi cvet,
porabi dobro čas sedaj,
da srečen boš na vekomaj!«

Oglejmo si nekoliko bolj natančno jesenske liste. Na tleh leži že marsikateri zeleni list, na drevesu visi še ovenelo listje. Že marsikatera veja in mladika je gola, toda oveneli list se še drži na njej in se bo držal do pozne zime. Marsikateri jesenski vihar je že prenesel, je, kakor da bi se ne mogel ločiti od drevesa. Pa zaveje lahen vetrič, list pade na tla. Tako je tudi z nami. »Vse meso je kakor trava, kakor sveži listi na ze-lenem drevesu« (Sir 14, 18). Marsikatero mlado življenje smo videli, kako je omagalo sredi pota. Gledamo pa tudi življenje ljudi, ki zdrže viharje in se drže do pozne zime. Pa pride nepričakovana bolezen in jih hitro stré. To je usoda jesenskih listov, to je usoda človeških otrok.

Glej, izmed tisoč in tisoč listov, ki vse poleti na drevesih, nisi mogel niti na enem spoznati, če ga bosta vihar in nevihta zgodaj odtrgala, če bo odpadel v zgodnji jeseni, ali če se bo držal do pozne zime. Tako tudi mi ne vemo, koliko časa bomo še bivali na zemlji. Ne mi, ampak Bog zastavlja cilje in mejnike, ki jih ne moremo prekoračiti (Job 14, 5). Pa še nekaj drugega je napisano na jesenskih listih. Če gledamo gola dre-vesa, kako stegujejo proti nebu zamrle veje, vemo: Ne bo vedno tako

ostalo. Napočil bo dan, ko bo toplo pomladansko sonce zbudilo drevo k novemu življenju. Tedaj bo na istem mestu, kjer je visel oveneli list, obdan mlad popek z novim zelenim vencem listov, in novo sveže zelenje bo zaživelo v žarkih pomladanskega sonca. Ko legajo ovenela telesa ljudi v zemljo, vemo: Ne bo vedno tako ostalo. Prišla bo ura, ko se bo zalesketalo zlato sonce vstajenja nad grobovi ter zbudilo novo življenje. Prišla bo ura, ko bodo vsi, ki počivajo v grobovih, zaslišali glas Sina božjega. In bodo vstali, ki dobro delajo, k vstajenju življenja.

Jesen s svojo tožno govorico vzbuja v naših dušah misel: Biva novo življenje, lepša pomlad v boljšem svetu.

Človek ni namreč samo bitje, ustvarjeno v svetu in času, ampak bitje, ki sega nazaj preko ustvarjenja sonca in sveta ter sega preko trajanja stvarstva. In to po svojem duhu. Podoba smo Boga samega, podoba njegovega neskončnega duha. Bog je položil v našo dušo zmognosti, da preišče skrivnosti sveta in življenja. S svojim duhom se poglobi v narodo, spozna njene zakone in njeno delovanje ter vodi tudi njene najbolj nevarne sile po svoji volji. S svojim duhom se dvigne v neizmerne prostore neba in premeri pota zvezd. Človeški duh hiti preko višav sonca in zvezd ter se ustavi pred prestolom Boga. In od tam pregleda čase, ki so minuli, razmišlja rodove preteklosti in živi z njimi velika dela, ki so jih dovršili. S pobožnostjo in občudovanjem gleda stvarjenje sveta in angelov ter občuduje Boga v njegovi silni moči, modrosti in ljubezni. Iz višav v bližini Boga gleda naš duh tudi že čase, ki imajo priti, rodove, ki jih še danes ni na zemlji, narod, ki prihaja za narodom, ki dela in gre ter odide s površja zemlje. V stvarih na zemlji gleda sledove Stvarnika. In ko bodo padle vezi teles, se bo duša, prosta vseh ovir dvignila v večnost in gledala Boga iz obličja v obličje, od večnosti do večnosti. Ker smo pa ustvarjeni za večnost, moramo tudi delati za večnost. In tudi na to nas jesen opozarja.

Jesen in dozoritev sadežev je eno in isto. Vsako drevesce, vsaka bilka je ustvarjena, da rodi sad v jeseni. V narodo je zarezana velika postava o setvi in žetvi. Ali naj bo edini človek izvzet od te postave? Ne! Zakaj tudi za nas bo prišla ura, ko bo Bog od nas zahteval sadove življenja. Smrt je jesen in čas žetve za nas. Kar bo človek sejal, bo tudi žel!

Pospravlja kmet — končana žetev!

Plačilo — žita je zlató —

A kakšna tvojih dni je setev,
o duša moja, za nebo?!

Blagor nam, če je naša setev, setev za nebo. Setve za nebo pa ni brez premagovanja. »Premagaj poželenje in gospoduj čeznje,« je klic in povelje božje. Vsak korak, ki ga naredimo v življenju, da v dobrem napredujemo, je boj. Brez boja ne dosežemo prav ničesar ne za ta ne za oni svet. Vsak napredek, vse iznajdbe, vsa svetniška popolnost, vse mučenništvo neomadeževanega življenja — sam boj. Ko nas kliče poklic na delo — zatajevanje, ko teko kaplje znoja po čelu — zatajevanje, ko se skesano bližamo zakramentu svete pokore — zatajevanje. Ob vsaki stezi, ob vsaki njivi, v vsaki sobi, vsepovsod se blesti napis: Zataji samega sebe!

Zadenimo vsak svoj križ z veseljem. Kadar nas teža pritiska k tlom, pojdimo pod križ Kristusov, kjer bomo našli njo, ki je ni strl tudi najtežji križ. Tam stoji naša Mati, Mater Dolorosa, Mati žalostna. Sedmero mečev ji je predrlo srce, da se je to ljubezni polno srce sedemkrat odprlo za nas. Na to Mater se v boju življenja ozirajmo, k njej se zatekajmo in pod njenim varstvom bomo sejali seme, ki bo obrodilo sad za večnost.

Francišskanski apostolat

Ko so bratje po kratkem odmoru zopet prišli skupaj, so se jim pridružili štirje nadaljnji možje. Tudi te je ustanovitelj takoj opozoril na apostolsko delavnost, ko je dejal: »Dobro premislimo svoj poklic, preljubi bratje, in ne pozabimo, da nas Bog v svojem usmiljenju ni poklical samo za naše zveličanje, ampak za zveličanje mnogih, tako da hodimo po svetu in vse narode z zgledom in besedo pozivamo, naj delajo pokoro za svoje grehe ter naj imajo pred očmi božje zapovedi. Zato se ne bojte zaradi tega, če vas bodo smatrali za majhne, zaničevane in nevedne ljudi, marveč srčno in preprosto oznanjajte pokoro; zaupajte, da bo Gospod, ki je svet premagal, ki s pomočjo svojega Duha po vas in v vas govori, nagnil vse, da se k njemu spreobrnejo in njegove zapovedi spolnjujejo. Našli boste nekatere verne, krotke in dobrotne ljudi, ki bodo vas in vaše besede z veseljem sprejeli, še več pa jih boste našli nevarnih, ošabnih in brezbožnih ljudi, ki vas bodo zasramovali in vašim besedam nasprotovali. Sklenite torej v svojih srcih, da boste vse potrpežljivo in ponižno prenašali.«

Ko jih je potem kratko uvajal v novi poklic, jih je razposlal ven z besedami: »Pojdite, preljubi, po dva in dva med svet in oznanjujte ljudem mir in pokoro za odpuščanje grehov. Bodite potrpežljivi v trpljenju, prepričani, da bo Gospod svojo obljubo in svoje zagotovilo izpolnil. Če vas kaj vprašajo, ponižno odgovorite. Blagoslavlajte tiste, kateri vas preganjajo in grdo z vami ravnaajo, in hvaležni bodite tistim, kateri vas obrekujejo, kajti za vse to nam je pripravljeno nebeško kraljestvo.«

Bratje so z veseljem sprejeli zapovedi pokorščine, vrgli so se pred svetnikom na tla, pripravljeni delati na spreobrnjenju sveta in iti kamorkoli bi jih on poslal. Francišek je vsakega objel in dostavil: »Prepusti svojo skrb Gospodu, On te bo ohranil.« Misijonski načrt je bil kmalu narejen: Francišek je na tla narisal križ, katerega ramena so kazala na štiri strani sveta in v teh smereh je razposlal svoje učence. Brat Bernard in Egidij sta za potni cilj imela Kompostelo v Španiji, drugi so si izbrali druge kraje. Če so prišli h kaki cerkvi ali mimo kakega križa, so poklekali in pozdravili svojega Gospoda in Zveličarja z besedami, ki so se jih naučili od svojega očeta: »Molimo te, presveti Gospod Jezus, in te slavimo tu in v vseh cerkvah, ki so na vsem svetu, ker si s svojim križem svet odrešil.« Če so stopili v kako mesto, kak trg, kako selišče ali v kako hišo, so spregovorili svoj pozdrav miru in vsakega pozvali, naj se boji Stvarnika nebes in zemlje, naj ga ljubi in njegove zapovedi spolnjuje. Do prijatelja in sovražnika so bili krotki in polni ljubezni, vse so spodbujali in za Boga pridobivali z besedo in dejanjem. Čez nekaj časa so se zopet vrnili v svoje bivališče pri Porcijunkuli, je zbrali pri molitvi in premišljevanju, pripovedovali so si svoje doživljanje in uspehe in se med seboj krepili za novo neumorno delo v vinogradu Gospodovem.

Ti prvi apostolski poskusi so tako slični onim apostolskim v evangeliju, da bi jih človek skoraj zamenjal. Odpovedali so se apostoli vsemu zemeljskemu, razposlani so bili na vse kraje sveta, naročen jim je bil opomin k pokori in znašli so se zopet učenci pri mojstru — vse se ujema, izvzemši moč delati čudeže, katero je dal Kristus svojim apostolom. Jasno je videti tukaj načrt sv. Franciška, ki je hotel apostolsko delovanje v vsakem pogledu posnemati.

Medtem je nova četa učencev Ubožca narasla na dvanajst, polno število apostolov. To je nagnilo mojstra, da bi za svoj način življenja dobil cerkveno odobrenje in da bi za svojo delavnost dobil pravno poslanstvo cerkve. »Bratje,« tako je dejal, »vidim, da hoče Bog naše združenje milostno pomnožiti. Zato pojdemo k naši materi, sveti rimski cerkvi in povejmo papežu, kaj je Gospod po nas začel delati, da bomo začeto po njegovi volji in zapovedi nadaljevali.« Svojo pot v Rim so zopet spremenili v misijonsko potovanje, ki je bilo podobno dosedanjim. V večnem mestu so našli v kardinalu Janezu Kolona od sv. Pavla mogočnega priprošnjika. Ta je videl v zaničevanem ubožcu iz Asiza bodočega poveljnika stvari božje in ga je na papeževem dvoru napovedal z besedami: »Našel sem zelo popolnega moža, ki hoče živeti po načinu sv. evangelija in spolnjevati evangelijsko popolnost; po njem namerava Bog, kakor verujem, vesoljno cerkev po vsem svetu obnoviti.«

Inocencij III. sam je zazrl v videnju moža, ki je s svojimi rameni podpiral lateransko cerkev, in ko je Frančišek predenj stopil, je papež vzkliknil: »Resnično, to je oni mož, ki bo z dejanjem in naukom Kristusovo cerkev podpiral!« Ko je potem preizkusil stanovitnost dvanajsterih, je njihovo vodilo in njihov apostolat odobril, rekoč: »Pojdite torej, bratje, z blagoslovom Gospodovim oznanjujte vsem pokoro, kakor vas bo Bog sam navdihnil. In ko vas bo Vsemogočni po številu in milosti pomnožil, sporočite mi, in dodelili vam bomo še dalekosežnejše priznanje ter vam bomo s povečanim zaupanjem dodelili še večje naloge.« Izrecno je papež še dostavil, da so vsi učenci Frančiškovi pooblašteni izvrševati svoj apostolat po celem svetu, če so le od svojega ustanovitelja dobili dovoljenje za pridigarsko službo. Potem je naročil dvanajsterim dati tonzuro, da bi jih tako pridružil duhovščini, katera edina je imela pravico izvrševati pridigarsko službo.

In prav v tem je bila odločilna dalekosežnost papeževega poslanstva. Doslej so možje iz Asiza le s kratkimi, jedrnatimi besedami ljudi opominjali k pokori in poboljšanju življenja, kakor to trije tovariši izrecno pripominjajo. Bil je to samo laični apostolat, ki ga je bilo dovoljeno izvrševati tudi brez pravnega pooblastila cerkve. »Od tedaj naprej pa je,« tako nadaljujejo isti življenjepisci, »blaženi Frančišek pridigarsko službo pojmoval v popolnejšem in obsežnejšem smislu, kajti zdaj je bil pridigar opremljen z apostolsko polномоčjo.« Temu ustreza tudi opis, v katerem trije tovariši popisujejo njegovo apostolsko delovanje; v soglasju z njimi opisuje Tomaž Čelanski isto na način, ki ga ni možno posnemati:

»Najhrabrejši Kristusov vitez Frančišek je hodil okoli po mestih in trgih, oznanjal je kraljestvo božje s prepričevalnimi besedami človeške modrosti, ampak v nauku in moči sv. Duha; oznanjal je mir in učil zveličanje in pokoro za odpuščenje grehov. Oprt na pridobljeno apostolsko pooblaščenje je ravnal v vsem s popolno samozavestjo brez hlimbe in praznih lepih besed. Ni mu bilo do tega, da bi napake gotovih poslušalcev olepšaval, marveč jih je odločno napadel. Daleč proč od tega, da bi življenje grešnikov olepšaval, jih je pretresel z resnimi svarili. Ker je najprej sam dejansko preskusil, kar je hotel drugim predpisovati, in se mu zato ni bilo treba bati nobene graje, je resnico s toliko srčnostjo oznanjal, da so tudi najbolj učeni možje, naj je bila njihova slava in ugled še tako velik, njegove govore občudovali in bili po njegovem nastopu polni zdravilnega strahu. Možje so ga oblegali, žene so hitele zraven, duhovniki so se podvzicali in silili so sem celo redovniki, da bi videli in slišali moža božjega, ki se jim je zdel kakor človek z drugega sveta. Vsaka starost in

spol je pohitel, da bi videl čudovita dela, katera je Bog po svojem služabniku vršil na svetu. Vsak, ki se je bodisi osebno sestal s Frančiškom ali ga poznal samo po njegovem glasu, vsak je stal pod vtisom, kakor da je nova luč bila poslana z neba na zemljo, da prežene noč teme, ki je skoraj vso zemljo tako objela, da nihče ni več našel izhoda. Kajti tako brezdanje pozabljenje Boga in tako omamna ravnodušnost do božjih zapovedi je skoraj vse ljudi prevzela, da jih iz njihovih starih in ukoreninjenih strasti skoraj ni bilo mogoče dvigniti. Tedaj se je zasvetil Frančišek kot blesteča zvezda v temni noči in se razširil kot bleščeče jutro nad temo. Tako se je zgodilo, da je kmalu vsa okolica v svoji zunanosti bila spremenjena in je kazala veselejša obličja brez tihih sledov nekdanje umazanosti. Zginila je prejšnja suša in na valovitem polju je žetev šla v klasje. Do zdaj negojena trta je pognala mladike polne božjega vonja, razvijala je iz lastne moči lepo dišeče cvetove in zorela v sadovih poštenosti in čednosti. Povsod so odmevale molitve in slavošpevi, tako da so mnogi zaradi življenja in nauka preblaženega očeta Frančiška skrb za svetne stvari opustili, same sebe spoznali in hrepeneli le po ljubezni in češčenju Stvarnika. Mnogi iz ljudstva, plemiči in neplemiči, duhovniki in laiki, so začeli po božjem navdihnjenju pridruževati se sv. Frančišku in so zahtevali, da bi po njegovem navodilu in poveljstvu služili kot vitezi. Vse te je svetnik božji napajal kot potok prepoln nebeške milosti z dežjem rose svojih izrednih darov in je krasil polja njih src s cveticami čednosti. Saj je bil vendar izbran delovodja, po čigar zgledu, vodilu in nauku in pod katerega zastavo, ki jo je nosil pred obema spoloma, je bila cerkev obnovljena in je trojno viteštvo začelo slavnostni sprevod izvoljenih. Pa tudi vsem drugim je dal prava navodila za življenje ter vsakemu spolu in stanu pokazal pot do zveličanja.«

P. ANASTAZ:

O, Gospod, tako mi je hudo

Ko je odzvonilo avemarijo in električna luč še ni pregnala skrivnostnega večernega mraka iz cerkve, je vstopil mlad mož tridesetih let. Ozrl se je okrog sebe in po nekaj korakih omahnil na kolena pred sliko Žalostne Matere božje. Dolgo je klečal. Cerkvena tišina ga je pomirila in zavest, da je sedaj prav blizu Bogu, mu je napolnila srce. Še bolj se je umaknil v mrak, da tudi sij večne luči ne bi padal nanj. Ko je mrak pregnala električna, je odločno vstal, pokleknil in spet brez izraza odšel — iskat dela. Mlad reduciran suplent je bil, ki je zaradi svojega prepričanja izgubil borni kruh. Njegova edina tolažba v teh težkih dneh, ko je moral zaradi nekaj dinarjev prehoditi vso Ljubljano, ko mu niso hoteli dati zaslužka niti tisti, od katerih bi pričakoval po pravici, edina tolažba mu je bila vera. Kaj se je godilo v njegovem srcu tiste dni, se ne da povedati, kar to ve najbrž samo on in ljubi Bog.

Ni to edini, ki je trpel; tudi danes je veliko takšnih. Toda morda je eden izmed redkih, ki je znal ubrati pravo pot. Tisti, ki bi mu iz srca radi pomagali, mu niso mogli. Tisti, ki bi mu mogli in morali, mu niso hoteli. Tako je ostal navezan samo na Tistega, brez čigar volje ne pade las z glave in ne vrabec s strehe.

Kako lahko bi takšni preizkušani, morda še teže preizkušani, molili 72. psalm! Čeprav iz dobe več stoletij pred Kristusom, je ta psalm kakor odmev današnjih dni, ko se družita sreča in brezboštvo in sta si postali

nerazdružljivi prijateljici bogaboječnost in stiska, ne samo telesna, marveč tudi duševna.

»O, Gospod, tako trpim...« Človek, tudi duhovnik, velikokrat ne ve odgovora. »Bogu izročite svojo stisko!« »Toda, pogledajte vendar sami, komu se dobro godi!« »Da, res je; pa zavedajte se, da tudi pod dragoceno obleko lahko krvavi srce. In če ne, kdo je porok, da ne bo nesreča nekoč tudi v hišo razvajanega našla pot — in takšna nesreča bo zanj vse hujša, ker ni pripravljen — in če ne, kaj bo ob smrti, kaj po smrti?« »Zares, v luči večnosti moram gledati svoje trpljenje; in to se najlaže napravi v cerkvi, pred tabernakljem, ko sem sam s svojim Bogom.«

Psalmski 72. »Kako dober je Bog Izraelu, tistim, ki so čistega srca! Vendar bi se bil skoraj spotaknil, skoraj bi zgrešili moji koraki, ker sem zavidal hudobneže in videl srečni mir grešnikov.

Ne brigajo se za smrt; saj so dobro rejeni. Človeških težav ne čutijo, ne tepe jih šiba ko druge ljudi. Zato jih je prevzel napuh, odeli so se v hudobijo in nasilje. Kakor iz mastnih tal se koti njih hudobija, žive po nagnjenju svojega srca. Posmehujejo se in polna hudobije je njih beseda, oblastno govore v svojem napuhu. Zoper nebo odpirajo svoja usta, njih jezik presoja vso zemljo.

Zato se moje ljudstvo obrača za njimi, pri njih iščejo srečnih dni. Pravijo: Kako naj Bog ve? Je li sploh znano Najvišjemu? Glej, grešniki so, pa imajo obilo na svetu, pridobili so si bogastva. Pa sem si rekel: Torej zastoj sem se trudil za čistost srca in med nedolžnimi roke umival. Ves dan sem prenašal težave in se pokoril od jutra.

A spet sem si rekel: Če bi tako govoril, bi zapustil rod tvojih otrok. Premišljal sem, da bi razumel, a je bilo težavno, dokler nisem stopil v božje svetišče in spreumel njih konca. Zares, na opolzka tla si jih postavil, pustil, da so se sesuli v razvaline. Kako so v trenutku postali kakor puščava, poginili so, preminuli od strahu. Kakor sanje ob jutru preziraš, Gospod, njih sliko, ko se zbudiš (vstaneš k sodbi).

Če bi hotelo moje srce zagreneti in se vznemiriti moje osrčje, bi bil žival brez pameti; kakor neumna živina bi bil pred teboj. Toda ne; vedno ostanem pri tebi, saj si me prijel za desnico. Ti me vodiš po svoji volji in me sprejmeš potem v slavo. Koga imam v nebesih; razen tebe ne želim ničesar na zemlji. Četudi se bo razkrojilo moje meso in srce, vendar ostane zavetje mojega srca, moj delež Bog na veke. Ker glej, pogine, kdor te zapusti; pokončaš vsakogar, ki ti postane nezvest. Boga se držati, je moja sreča; v Gospodarja vesoljstva zaupam, da bom oznanjal vsa tvoja dela ob vratih Sionske hčere.«

Psalmski je malo težko razumljiv, ker je nastal na vzhodu; zato so tudi nekateri izrazi za naš jezik in naša ušesa preostri. Psalme so zložili pesniki po božjem navdihnjenju; zato so svete pesmi, božja beseda, sveto pismo.

Misli v psalmu so kratko sledeče: Vera me uči, da je Bog dober, Ljubezen sama. Vendar, četudi verujem, mi skušnjave ne prizanašajo. Nasprotno, zelo hude so, ko gledam, kako se brezbožnim dobro godi, in se zdi, kakor da se Bog za vse skupaj na svetu prav nič ne briga. Toda zavedam se, da je človeška pamet preslaba; ne more sama razvozlati uganko. Zato se zatečem k Bogu. V svetišču, v cerkvi, pred tabernakljem me Bog razsvetli in pomiri. Pokaže tudi kakšen bo konec bogatinov in kakšna njih sodba. Zavedam se: če bi v skušnjavi podlegel, bi bil kakor neumna živina, brez pameti; moj um ne razume skrivnosti božje Previdnosti.

Zato: O, Gospod, tako mi je hudo... Pa vate zaupam, ki me edini moreš osrečiti. Če se bom tebe držal, bom oznanjal tvoja čudežna dela usmiljenja v nebeškem Sionu, sredi družbe vseh zveličanih.

MESTNI ŽUPNIK SOKLIČ:

Cerkev sv. Elizabete v Slovenjem Gradcu

Oltarna slika sv. Elizabete v Slov. Gradcu

Naša velika svetnica, ena prvih tretjerednic, sveta Elizabeta, ima v lepem Slovenjem Gradcu krasno cerkev. Ta cerkev je silno znamenita ne le po svoji čudoviti lepoti in prekrasnih slikah, ampak je znamenita tudi po tem, ker je v tesni zvezi z življenjem svetnice. Cerkev je bila posvečena 30. aprila 1251 od strica svete Elizabete, oglejskega patriarha Bertolda iz rodbine Andechs-Meran. Ta gospod je bil gospodar mesta in okolice in je v mestu imel celo denarno kovnico. Gotovo je bil srečen, da je mogel svoji nečakinji posvetiti cerkev. Saj je to izredna sreča, ki morda razen njemu še nikomur ni bila do deljena. — Zgodovinarji domnevajo, da so bili člani grofovske rodbine Andechs-Meran rojeni na Gradu pri Slovenjem Gradcu. Tako je bila morda

celo Gertruda, mati Elizabetina, rojena tam. Tudi to je verjetno, da je Elizabeta pri svojih obiskih sorodnikov obiskala tudi naše mesto in se mudila na kraju, kjer sedaj stoji cerkev. Cerkev je bila od Turkov požgana in je pogorela tudi l. 1624. Prezidana je bila baročno in je baročna tudi njena oprema. Posebno lep je veliki oltar, delo kiparja Schoya. Oltarna slika je delo domačina, slikarja Straussa, ki je to lepo delo naredil l. 1734. Predstavlja nam svetnico, ki prihaja iz svojega gradu med reveže in jih obdarja. Posebno lepa je še prižnica, nekaj posebnega so pa nove orgle, ki jih je letos postavil g. Jenko, okrasil pa na čudovit način g. Pengov. Tako ima velika svetnica v našem mestu res prelep božji hram.

Predstojništvo tretjeredne skupščine

Mnogokrat je bilo že omenjeno v našem tretjerednem glasilu, kako velike važnosti je za vsako tretjeredno skupščino dobro, delovno predstojništvo. V nekaterih zaporednih člankih bom skušal to razložiti. Te članke vestno vsi tretjeredniki prebirajte! Ob svojem času bomo izdali o tretjerednem predstojništvu posebno knjižico.

Sv. Cerkev je zaupala vodstvo tretjega reda sv. Frančiška njegovemu prvemu redu. Od predstojnikov prvega reda so postavljeni posebno pooblašteni voditelji tretjega reda, ki vodijo posamezne skupščine. Vsa uradna opravila, ki nosijo na sebi cerkveni značaj, izvršujejo ti redovni voditelji. Ta služba se lahko podeli tudi drugim duhovnikom neredovnikom. K uradnim opravilom spadajo vsi redovni obredi; tako tudi izključitev kaknega člana je dovoljena samo redovnemu voditelju-duhovniku, predvsem zaradi hudih posledic, potem ker izključitev ni nič drugega kot odvzete duhovnih dobrot reda, torej čin duhovnega sodišča, kar spada samo k duhovniku.

Sv. Cerkev je dala modra navodila, da bi člani reda gojili duha skupnosti, in zato združila brate in sestre posameznih krajev v redovne skupščine, ki tvorijo redovno družino, podobno kot redovne družine v samostanih, seveda samo v toliko, v kolikor se da redovno življenje prenesti v svet izven samostana. V tem najdemo tudi bistveno razliko, ki tretji red odlikuje pred bratovščino. Cerkev želi, da udje reda tvorijo tako rekoč telo, skupino, ki svojo nalogo laže izvrši kot posamezni. Verniki istega kraja se združijo in spolnjujejo isto vodilo, uživajo iste pravice in pod varstvom istega očeta sv. Frančiška delajo za zveličanje svoje duše. Ta skupnost pride do izraza predvsem na tretjerednih shodih in po skupnem predstojništvu, ki ga skupščina sama določi. Sv. Frančišek, ustanovitelj tretjega reda, si svoje ustanove ni drugače mislil in predstavljal, kakor da je ves red razdeljen v skupščine in vsako skupščino vodi posebno predstojništvo. Zato govori na mnogih krajih svojega vodila o redovnih službah, ki jih opravljajo udje neduhovniki. V sedanjem vodilu, ki ga je preuredil papež Leon XIII., je posebna točka o redovnih službah. Toda niti prvotno niti novejše vodilo ne določa števila in vrste redovnih služb. Da pa družba, ki razodeva tako široko in pomembno delavnost, gotove službe zahteva, mora biti vsakomur jasno. Ravnotako pa je tudi gotovo, da z redovnimi službami in redovnimi uradi samimi še ni nič narejenega, temveč člani predstojništva, ali kakor bi rekli po moderno, »odborniki«, morajo svoje dolžnosti vestno izpolnjevati. Predvsem pa morajo vedeti, kakšne dolžnosti jim služba nalaga. Prvo vprašanje torej, kakor hitro kdo nastopi redovno službo, mora biti: kaj moram delati, kakšna je moja naloga kot predstojnika-ice, svetovalca, blagajnika...? Kdor si tega vprašanja resno ne stavi, dokaže jasno, da je nesposoben za redovno službo.

Obširno obravnavajo uradne službe tretjega reda določila k redovnemu vodilu, ki sta jih potrdila papeža Inocencij XI. in Inocencij XII. Ker so se pa ta določila nanašala samo na prvotno vodilo tretjega reda, zato so izgubila svojo moč, ko je bilo izdano preurejeno vodilo tretjega reda po papežu Leonu XIII. Vendar pa kažejo tako jasno pravega duha reda, tako da so še danes dragocena in v mnogih točkah celo merodajna.

Za majhne tretjeredne skupščine po deželi bi zadostovalo, ako predstojništvo šteje tri člane: predstojnika in dva svetovalca za moške, pred-

stojnico in dve svetovalčki za ženske; ali bolje rečeno: predstojništvo za brate in predstojništvo za sestre tretjega reda. Te tri osebe lahko potem vzamejo delo vseh uradnikov. Večje skupščine potrebujejo seveda številnejšega predstojništva. Poleg običajnih služb je treba izbrati zaupnike in zaupnice, da ima predstojništvo natančen vpogled v vse člane skupščine. (V Ljubljani n. pr. je predstojništvo po zaupnikih in zaupnicah razširjeno na okoli 60 članov. Pa imajo vsi dosti dela!)

Ko bi vsak član predstojništva stal na svojem mestu kot navdušen delavec in bi opravljal svojo službo v duhu modrosti in ljubezni, potem bi tretji red res nekaj pomenil, izvrševal bi plemenito delo, ki ga od njega pričakuje cerkev. Tretjeredne skupščine bi bile upoštevane, spoštovane in vsi predsodki o tretjem redu bi sami izginili.

V tretjem redu moramo biti, da delamo, da koristimo, da delamo za kraljestvo božje na zemlji, da koristimo njegovemu procvitu. V tretjem redu je le preveč duhovnih egoistov-sebičnežev: samo za sebe, samo za sebe, drugih ne vidimo. Pa ni prav! Tretji red je družabni socialni red. Vzгляд tega dela v skupščini pa mora biti predstojništvo. V skupščini, kjer sploh nimajo predstojništva in kjer nimajo delovnega, požrtvovalnega predstojništva, tam nimajo skupščine, tam nimajo tretjega reda.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Marija nazarska, prosi za nas!

Nazarje:

Pri nas je bilo z velikim navdušenjem vzeto na znanje, da bomo imeli drugo leto veliki tretjeredni tabor za naše okrožje. Žal nam je, da ga že letos ni bilo. Se bomo pa bolj pripravili! Zelo nam je ljubo, da se bo ob enem s taborom proslavila 25 letnica našega voditelja p. Kerubina. Ponosni smo, da lahko ta edinstveni jubilej obhajamo pri nas v lepih Nazarjih.

Tretjeredniki nazarškega okrožja! Urednik »Cvetja« vas prime za besedo. Pravite, da se boste pripravili! Da, priprave je treba za tabor, drugače nič ni! Obvestiti in dvigniti je treba vsako skupščino. Vse mora biti na nogah. Pa za dober uspeh je treba moliti! To je zelo važno! Priredite kako pobožnost v ta namen: kako sv. mašo naj vsaka skupščina naroči, ali organizirajte mo-

litveno uro ali molite skupno serafinski rožni venec! Kdaj bo tretjeredni tabor v Nazarjih? Natančno bomo sklepali o tem na zborovanju voditeljev tretjega reda, ki bo meseca januarja pri oo. minoritih v Ptuj. Mislim pa, da bo tabor v Nazarjih prvo nedeljo meseca junija — na praznik presv. Trojice. Že zdaj prosim, da na to mislite in opozorite, da ostane ta nedelja v vsem okrožju rezervirana za tretji red.

Največ priprav bodo imeli Nazarčani. Pripraviti bo treba prostor za službo božjo na prostem. Ker se bo tabor začel že na predvečer s primernim govorom in rimsko procesijo z baklami in bodo mnogi udeleženci čez noč ostali v Nazarjih, bo treba noč prikrajšati s primerno versko igro.

Nazarska krajevna skupščina naj zato poskrbi! Na tako lepem prostoru in na starodavnem odru — na pročelju nazarske cerkve bi se dalo prirediti nekaj veličastnega. Igralcev ne manjka! Če ni domačih dosti, imate Mozirjane in Rečičane na razpolago.

Govornike za tabor imamo že naprošene. Na taboru bo ljudsko petje. Pravočasno bodo naznanjene pesmi, da se jih boste lahko vadili. Predvsem opozarjam na pesem sv. Frančiška: »V raju blaženem kraljuje«. To je skupna pesem Frančiškovih otrok. Vsak jo mora znati! Zakaj je ne poje te skupno pri mesečnih shodih? Dve kitici pred pridigo, eno pa po pridigi! Samo v Ljubljani jo znajo tretjeredniki peti, drugje pa ne. Saj je natisnjena z notami in z besedami v oktobrski številki lanskega »Cvetja«.

Ob priliki tretjerednega tabora bodo izdane posebne podobice nazarske Matere božje, kot kaže slika. Vsak udeleženec bo dobil podobico za spomin. Na podobici bo natiskana nova pesem na čast nazarski Mariji. Ena kitica bo prošnja in molitev splavarjev k nebeški Materi za srečno pot preko valov naših rek. Splavarji jo bodo peli, ko se bodo peljali pod prijaznim nazarskim gričem, ki na njem kraljuje Kraljica nazarska.

Nazarski tretjeredni tabor bo vsekako zanimiv.

Kamnik:

Naša tretjeredniška skupščina bo imela svojo letno duhovno obnovo od 17. do 19. novembra, na čast svoji patroni sv. Elizabeti. Vsak dan bosta dva govora, zjutraj ob pol šestih in zvečer ob četrtna šest. V soboto zvečer, t. j. 19. novembra, bo sklep in še posebej nagovor na našo mladino. — Udeležite se duhovne obnove v obilnem številu in tudi tretjerednike povabite! Govoril bo vse dni visokočastiti provincial p. dr. Gracijan Heric. Natančnejši spored bodo razglasili tozadevni plakati.

Ljubljana:

Letošnje poletje smo izvršili pismeno vizitacijo vseh tretjerednikov v skupščini. Zaupniki in zaupnice so razdelili vizitacijske pole po stanovanjih. Kako lahko delo je to, če je odbor delaven. Zaupnike in zaupnice imamo razdeljene po ljubljanskih farah in vsak zaupnik ima na skrbi gotove ulice. Tako je bila vizitacija po večini končana v dobrem mesecu. Vse pole so lepo in skrbno izpolnjene in vrnjene. Vidi se, da so tretjeredniki vzeli vso zadevo vestno. Naravnost ganljivo je prebirati te pole. Voditelj ima pred seboj jasno sliko vse skupščine. Zdaj bomo lahko delali naprej.

Na zimo bo dobilo predstojništvo od voditelja imena vseh tretjerednikov, ki so se odzvali vizitaciji. Pogrešane in zanikrne bomo iskali, opomnili, ako ne bo odziva, jih bomo črtali iz zapisnika in izključili iz tretjega reda. — Ko bo vizitacija popolnoma končana, bomo imeli volitve novega predstojništva.

Volitve bodo izvršene po predpisih.

Naša tajnica gđ. Ana Kušarjeva se je pred meseci ponesrečila. Ves čas je privezana na dom. Komaj čakamo, da bo zopet zasedla svoj urad. Zelo jo pogrešamo.

Tudi naš voditelj je nekaj bolan. Najbrž mu bo odvzet naslov »pojoči misijonar«. Glas mu nekoliko nagaja in se zdravi na morju. Oba bolnika: p. voditelja in tajnico gđ. Kušarjevo priporočamo dobrim tretjerednikom v molitev, da bi se oba kmalu zdrava vrnila med svoje.

P. voditelj je dobil mlado pomoč v osebi p. Klavdija, ki ga v odsotnosti nadomestuje. P. Klavdija poznamo že dalj časa, saj je že več kot eno leto učitelj naših novincev.

Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte

Kratek opis življenja frančiškanskega brata laika.

(Prevod iz italijanščine.)

(Nadaljevanje.)

V Horti

Znamenja božje dobrotljivosti do br. Salvatorja, katera smo doslej omenili, so kakor nič v primeri s tem, kar je — to moremo reči — videla vsa Španija na lastne oči tedaj, ko je naš svetnik prebival v samostanu v Horti. Ta samostan je stal, oddaljen dva kilometra od podeželskega mesta (ki je na nekaterih zemljevidih označeno kot Horta de S. Juan — beri: Hvan — Horta sv. Janeza), med gozdovi pogorja, katero se daleč razteza na desnem bregu reke Ebro tam, kjer se le-ta vije v zadnjem toku. Samostan je bil posvečen sveti Mariji, angelski Kraljici, imel je staro častljivo podobo Matere božje v cerkvi nad velikim oltarjem. To podobo so posebno častili v okolici. Brž ko je Salvator dospel do samostana, je šel v cerkev pred to podobo, ondi je pokleknil ter ostal dolgo zatopljen v molitvi, da se je priporočil ljubeznivi Materi Jezusovi. Marija mu je — tako se pripoveduje — takoj v prvem trenutku razodela, da bo po njem v tej cerkvi delal Bog velike čudeže.

Leto pa, ko je naš svetnik prišel v Horto, ni natanko in soglasno sporočeno; toda, ker vemo za gotovo, da je Salvator ostal ondi okoli dvajset let in da je bil tamkaj še leta 1559, je verjetno, da je bil prispel tja leta 1547.

Ker se je bil sloves o njem že do Horte razširil, so se krajevni oblastniki zglasili pri ponižnem samostanskem bratu, nekaj dni po njegovem prihodu, ter so ga naprosili, naj v svojih molitvah priporoča Bogu to pokrajino, ki je zdaj, ko si jo je izbral, postala tako rekoč tudi njegova domovina. Brat Salvator je bil v zadregi, ali prepričan v srcu, da, oprt na oznanilo Marijino, govori resnico, jim je odgovoril: »Dobri gospodje, molil bom, dà, toda kolikor je odvisno od vas, ker ste oblastniki in uradniki, je potrebno, da ob bližnji žetvi preskrbite deželo z obilnim živežem in pripravite prostore, ki bodo mogli vzeti pod streho mnogoštevilno množico ljudstva, ki bo vrela na ta kraj. Bog hoče delati tukaj zelo velike čudeže ter izkazovati svoje neskončno usmiljenje najbolj nesrečnim stvarim, da bo tako vredno počastil svojo vzvišeno Mater.«

Veliki čudeži v Horti

Pomena njegovih besed uradniki takrat niso razumeli, toda razumeli so ga štirinajst dni potem, ko so iz sosednih dežel in celo iz daljnih pokrajin dospele v Horto resnične množice romarjev, le-te so ubrale pot naravnost proti samostanu. Bilo je sto romarjev, bilo jih je tisoč, dva tisoč na dan. Med njimi so bili večinoma bolniki, obteženi z vsakovrstnimi boleznimi, nekateri so se s težavo vlekli naprej, drugi so prihajali na nosilnicah ali v naročju nošeni k »cerkvi brata Salvatorja«. Začudenje je prevzelo vse deželane v Horti in bilo je tem večje, ko so videli, da »sveti brat laik« vodi ta trpeča bitja k oltarju naše Ljube Gospe; tam jim je velel, naj pokleknejo, potem jih je pa opominjal h krščanskemu življenju in zlasti še k pokori: »Obžalujte svoje grehe, prejmite svete zakramente in zaupajte v Marijino moč, ki vas bo ozdravila.« Tako bolniki kakor

zdravi so se gnetli k spovednicam, v ondotni cerkvi so prejeli sveto obhajilo. (Kadar je bila množica tako velika, da ni bilo zadosti spovednikov, je Salvator prosil romarje, naj mu obljubijo, da bodo opravili sveto spoved čim prej jim bo mogoče.) In medtem ko je množica klečala, je Salvator dvignil roko, naredil znamenje križa ter izrekel v katalonščini: »En dom del Pare y del Fill y del Espirit Sant« (v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha).

Samo to — in zbežal je. Zbežal pa zato, ker ni hotel, da bi ljudstvo njemu pripisalo količkaj zaslužnja, medtem ko je čudež v trenutku ponel ozdravljenje med bolnike.

To, kar se je poslej v ziobilju dolgo vrsto let videlo v Horti, je zares edinstven primer v zgodovini svetnikov. Oblastniki so morali preskrbeti stanovanja za neštivilne množice, ki so se vedno obnavljale z bolniki, le-ti so se neprestno zgrinjali tja gori. Čudodelnik je z znamenjem križa ozdravil vsakovrstne bolezni: slepe, hrome, mutaste, oživiljal je shujšana ali strašno ranjena telesa. Ozdravljenih sploh niso več šteli. Številke so tako narasle, da bi se zdele izmišljene, če ne bi bilo — kakor smo omenili — brezkrayne trume prič, ki so videle na lastne oči ter svoje pričevanje potrdile s prisego. Bilo je videti včasih na en sam dan do tisoč in do šest tisoč ljudi, ki so se zbrali tam gori pri samostanu, in nekoč, ko so dospeli zraven tudi iz Francije, je prišlo v Horto deset tisoč oseb. Vsi, ali skoraj vsi bolniki, po veri vsakega posameznega, so bili vselej ozdravljeni na migljaj brata Salvatorja, to je z znamenjem križa, ki ga je spremljalo zgoraj omenjeno obredno besedilo, izrečeno v katalonščini.

Pri obravnavi zastran zasvetničenja (Somm. p. 149) je bil podan pregledni povzetek »večjih« čudežev; ondi sta izrecno navedena dva od mrtvih obujena, različni umirajoči so bili poklicani nazaj v življenje, sto tri in dvajset mrtvoudnih je bilo ozdravljenih, pet in trideset gluhonemih, trideset sleporojenih, neštivilno hromih, kilastih, vodeničnih, ranjenih, tudi je bilo enajst obsedenih rešenih hudega duha.

J. MAGNUSSEN — P. MARKO O. M. CAP.:

Življenje kapucinskega brata Jurija

(Nadaljevanje.)

Ker pa p. Ludvik ne odjenja prositi ga, naj prisede, se vda. A glej, ko je stopil na voz, se mu zabode žebelj v nogo — kakor je on mislil. Prav gotovo — je bilo njegovo mnenje — da ga je s tem kaznoval sv. Frančišek, ki dovoljuje, voziti se le v skrajni sili. To je bila torej ona milost, nad katero se je poln hvaležnosti in ganotja zjokal. Kakor rečeno, br. Jurij je mislil, da ga je zbodel žebelj. A v resnici ni bil žebelj, ampak nož, s katerim mu je hotel nekdo od gledalcev odrezati nekoliko obleke v spomin. Žal pa, da je namesto tega prizadel služabniku božjemu rano, ki se ni več zacelila.« Tako pripoveduje vojvoda Piombini.

Br. Jurij je imel še druge križe, ki so ga stalno spremljali in mu povzročali velike bolečine. Nihče pa ni slišal, da bi se bil nad njimi pritoževal. Vkljub vsemu temu je izredno vesel in prijazen hodil svoja pota, in sicer precej hitro, kakor da bi imel peruti. Br. Benedikt ga je svaril zaradi tako hitre hoje. Toda br. Jurij mu odvrne: »Ni vredno besed!« Ko se je nekoč vračal iz vojvodove vile v samostan, se mu je naenkrat odprlo več žil na nogi. Omahnil je in padel tako rekoč v svojo lastno kri.

Sočutni mimoidoči ljudje so ga prinesli v samostan. Edino vojvodinji je priznal in odkril razne težave, ki jih je občutil pri hoji sploh, zlasti po stopnicah gor in dol. Vojvodinja se je zaradi tega pritožila samostanskemu predstojniku, češ, da ubogega brata preveč mučijo. Na to pritožbo so ga postavili za pobirača lanu za samostan. On sam pa ni hotel drugega priznati kakor to, da je vse trpljenje dokaz božje ljubezni. Rad bi bil še več storil in trpel. Bolnike, trpine je imenoval srečne, ker trpijo. Najrajši bi bil sam z njimi zamenjal.

Prisrčno je hotel občutiti Kristusovo trpljenje, da bi s tem nekoliko pripomogel k rasti kraljestva božjega na zemlji, k spreobrnjenju grešnikov, poganov, k povratku odpadnikov in krivovercev v katoliško Cerkev. Včasih je pretakal solze, ker mu ni bila dana duhovniška služba, v kateri bi kot misijonar rad prelil svojo kri za sveto vero. Želel si je torej mučeniško smrt.

Ker mu to ni bilo odločeno od Boga, je svoje telo mrtvičil, kolikor mu je bilo mogoče. V to svrho je rabil razna spokorna sredstva, mrtvila, spokorni pas, tri vrste bičev: železnega, motvoznega in enega iz bikove žile.

Dandanašnji moderni svet se posmehuje takim in enakim spokornim vajam prejšnjih stoletij. A koliko boljši kot dandanes, so bili časi, polni ževe vere takrat. Svetniki so se dobro zavedali, da je človek zaradi izvirnega greha zelo nagnjen k hudemu. Prepričani so bili, da je treba to nagnjenje neprestano krotiti, zatajevati in mrtvičiti. Odtod njihove različne spokorne vaje. Tudi mi se moramo zatajevati, premagovati in si silo delati. In to bodisi na ta ali drug način. Ako ne morejo vsi bičati telesa z biči, pa naj svoj jezik krotijo, telesu odrečejo vse, kar ni neizogibno potrebno za življenje in zdravje, in se izogibajo razkošja pri jedi, v obleki in zabavah. Od tega pa, kar si odtrgajo, naj podarijo ubožcem in siromakom. Tisti, ki so Kristusovi, križajo svoje telo z njegovim poželenjem vred.

Moderni svet obožava svoje telo in ga mehkuzi. Odtod toliko zablod in pokvarjenosti ter nemoralnosti. Križajmo torej svoje telo, da bomo vredni učenci križanega Jezusa.

Kako se je br. Jurij postil

Njegovo življenje je bilo na sploh neprestano mrtvenje in post. Komaj toliko je zaužival, da je ostal pri življenju. Kkjub temu pa ni bilo na njem videti kake utrujenosti, ne razpada telesnih moči. Vedno je ostal vesel in hiter. Zjutraj se je podal tešče na svoje potovanje — na zbirko živil. Na poti ni sprejel od nikogar kakršnegakoli okrepčila. In to niti od visokih cerkvenih dostojanstvenikov ne, ki so mu ponujali kavo, čokolado, limonado itd. Dostojno in spoštljivo je vse odklonil ter se poslovil kolikor mogoče brzo, potem ko je opravil svojo službo. Le kdaj pa kdaj je sprejel od nam že znanega vojvode žemljico — morda zato, da ne bi v pričujočnosti drugih veljal za posebnega.

Zima prihaja, slana pada. Tretjeredniki! Zavarujte Cvetje pred pozebo! Zavarovanje je organizirano v obliki novih naročnikov.

Pilatova vlada

(Nadaljevanje.)

Zadnji večer

In to je zadnji večer, ko so ob ognju. Izmučeni, trudnih obrazov sede in ne rečejo nobene. Včeraj so bili na izletu pri Svetem Križu nam Belimi vodami. Jutri gredo domov. Zjutraj, na vse zgodaj. V misli se tiho krade — Ljubljana. Nekoliko je domotožja, morda pričakovanja, želja po izprembebi celo, vendar je srcé še daleč, daleč...

Za zadnji večer je Pilat oznanil velike nočne manevre okrog tabora. Vsi so bili v mrzličnem pripravljanju, nikomur ni nič drugega rojilo po glavi: nočni boji!

Aj, to so bile nestrpne ure čakanja čez dan. Zjutraj še ne tako. Kmalu po kosilu so pa začeli.

Stali so v vrsti, zadnjič tako skupaj. Jutri bodo že doma. In takrat se je kar v trenutku izprevrglo. Ko je Pilat svoje povedal, so se ločili. Pokazale so se stranke: beli in črni! kar nenadoma.

Gospod voditelj je debelo gledal z začudenimi očmi. In potem so vse popoldne vodili priprave. Beli zase, črni zase. Beli ob Savinji, črni v rebri. Bili so si najbolj razpaljeni sovražniki.

Pilat je vodil ogleda. Obraz mu je bil zadovoljen. Krepke gube so se risale na visokem čelu. Vročé mu je bilo, ko je spešil v reber k črnim.

»Dobro ste se utrdili!« je hvalil Marjana, ki je vodil črne.

»Na, te črte pa ne bodo predrli!« je laskal Sfiletu. Ta je načeloval belim.

Vsi so delali z naglico brez primere. Gradili so ovire iz protja in bičja, kopali rove v rebri in grmadili veje. Sovražnik jih ne sme dobiti v past. Oboji so bili izvrstno pripravljeni, da je bilo težko uganiti, kdo bo koga zmagal. Skoraj gotovo je bilo, da bo bitka trda in vroča.

In potem je prišel večer. Tiho je padel, nihče ni vedel kdaj.

Pilat je žvižgal. Oni od vode so pridrveli kot spenjeni žrebci, ki jim iz oči in polnih udov kipi mladost. Iz rebri so prihajali počasi, dostojanstveno. Patru je nehoté ušel lahen nasmeh. Z zadovoljstvom je gledal mlade duše. Veselje, povsod veselje...

Po večerji so takoj odmolili. Nato so čakali še znaka. Bil je! Potem so odšli. Vsak na svoje. Le Pilat in pater sta ostala ob žerjavici.

Pilat je molčal in gledal na zapestno uro. Čez čas ga je vrglo kvišku. Cuknil je patra za rokav, pogasil žerjavico in sta odšla na klopico ob zastavi. Od tam se je dobro videlo na obe strani.

Vse je bilo tiho, le Savinja je nalahno drčala čez skale. V travi so žržrali črički. Nobenega drugega glasu. Noč je bila temna. Brez meseca. Le zvezde so motno razsvetljevale travnik. Čisto tam ob Savinji so bile pošastne gmote — bičje. Bolj temna črta se je vila od kozolca sem proti taboru.

»Belil« je šepnil Pilat.

Pater se ni zganil, samo čakal je. Napetost je bila vedno večja. Pilat je pogledal na uro.

»Devet!«

Še nič!

Zopet je sedel in oba s patrom sta gledala v temo.

Še vedno nič. Vse je mirno. Zdi se, da so še črički umolknil.

»Glej tam!« je sunil pater Pilata.

Oči so prodirno iskale ob kozolcu.

Res so se pomikali. Beli so napadali.

»Napadajo!«

Vedno bolj od vode so prihajale sence. Tiho, neslišno, nevajenemu očesu sploh nevidne. Sfile je dobro poskrbel za svoje. Sfile dobro vodi. Velike črne gmote se motovili po travi proti cesti. Vsi v isti črti, ki je dolga nad dve sto metrov. Že so v jarku. Za trenutek ni videti ničesar. Kar počrni svetlejša lisa v prostoru — cesta.

»Bližajo se!« uide Pilatu.

»Molči!«

»Beli imajo cesto!«

Zdaj se Pilat nemirno okrene.

»Kaj misli Marjan!«

»Čakaj!«

Zopet gledata!

Beli se rinejo naprej, zdaj so manj vidni, ker leže čisto na tleh, kot stonoge se porivajo v breg.

»Marjan noril!«

»Ti noriš!«

Beli so vedno bliže. Že so do polovice v rebri. Črni se še vedno ne ganejo. Pilatu se zdi čudno, tudi pater postaja nemiren. Saj to je naravnost bedasto, kar dela Marjan. Sovražnika pusti tako blizu k utrdbam.

Še vedno se nič ne gane. Le beli prihajajo vse bliže. Že so na mejni črti. Že so sto metrov pred trdnjavo. Pa še vedno nič.

Pilata skrbi.

Razdalja se manjša: še osemdeset metrov.

Nič, nič!

Še sedemdeset, še šestdeset, petdeset, štirideset, trideset...

Nič, vse mirno.

Pilat krčevito vrti svojo piščalko. Pater je vstal in stresa z glavo.

Še vedno nič!

Petnajst metrov še, dvanajst! V temi ni mogoče vsega videti. Vendar so razdalje jasne.

Enajst!

»Zdaj so izgubljeni!« zine Pilat na glas.

»Škoda!«

Še patru je žal.

Deset!

»Mar...«

Pilat oniemi od začudenja.

Visoko pod nebo je švignila raketa in osvetlila prostor. In za njo druga, tretja, četrta, deseta, neprestano.

Zdaj zaropočejo strojnice-repetirke, petarde grmé namesto topov.

Beli so obstali. Črni so jih v zadnjem trenutku iznenadili, osupli stoje in ne vedo, kaj bi.

Sfile veleva umik. V redu zapuščajo utrdbe črnih in se vračajo nazaj. Toda...

Visok plamen je švignil ob Savinji.

Beli so v obroču. Črni so jih obkolili in jim zažgali trdnjavo.

Zdaj zasvetijo od petih strani močni reflektorji. Cesta je čisto vidna.

Pilat razloči obraze.

Črni streljajo kakor za stavo. Tudi beli so začeli. Sfile se hoče s svojimi prebiti iz obroča. Prepozno je!

Črni prihajajo vse bliže. Od vode, na obeh straneh ceste, iz rebri. Rakete režejo nočno nebo, streljanje odmeva v temnih vrhovih.

»Podajte se, podajte se!«

»Nikoli!«

»Odložite orožje!«

»Nikdar! Nikdar!«

In zdaj se odloči Sfile za zadnji, obupni korak: udari proti vodi!

Huronsko vpitje mu sledi. Vedno bliže so beli črnim. Zdaj, zdaj! Že so trčili ob nje. Spoprimejo se. Žive klopke se vale po bregu. Za njimi odmeva streljanje.

Sfile je s svojimi prebil obroč in prepodil črne iz požganih ruševin svoje trdnjave. V neredu se umika Marjanova vojska proti taboru. Beli ji sledé...

»Rž — — — ik!«

Zdaj je konec. Smejanje odmeva po taboru...

Petronij je prišel izmučen pred šotor:

»Škoda, jutri zvečer bomo drugače streljali!«

»Doma, kajne?«

»Mordá! Sam Bog vé! Konec je!«

Pater se mu smeje, ko zapira šotornice. Tudi njemu se dela inako.

»Je pa le lepo bilo s fanti. Nad šotori plava noč...«

(Konec prihodnjič.)

Pomen čiste mladine

Kakšen pomen ima čista mladina za bodočnost naroda, so pokazali švicarski fantje iz okolice Züricha, ki so slovesno prisegli:

1. »V jasnem spoznanju velikanskega pomena čistega mladostnega življenja za bodočnost posameznega ter za moč in srečo vsega naroda, si damo pred samim sabo, pred Bogom in pred krščanskim ljudstvom obljubo, da bomo v skupni zvestobi vse storili, da ohranimo mladino čisto. Živeti hočemo po božjih naravnih zakonih, da tako zagotovimo bodočemu rodu neoskrunjeno in nedotaknjeno dediščino svete očetovske moči.«

2. »Zato sklenemo, da se bomo povsod postavili za materinsko in dekliško čast! Povsod: med delavci, v javnem življenju na cesti, na vlaku in na avtobusih, pri vsaki priložnosti. Mi mobiliziramo vojsko proti nesramnemu govorjenju, opolzki literaturi, zapeljivim kino-predstavam, proti naraščajočemu pohujšanju in zapeljevanju mladine. V skupni krščanski

fronti se postavljamo vsemu temu v bran z našo močno voljo in z našim smotrenim delom.

3. »Ker je bodočnost našega naroda zasidrana in zagotovljena v čisti, nedotaknjeni mladosti, zato vidimo v boju za visoko stoječo mladino bistveno točko npravne obrambe naše domovine in veliko, odgovornosti polno nalogo naše vesele službe cerkvi, narodu in domovini.«

Ta odločna beseda zveni kot signal, ki mu mora vsakdo prisluhniti, sicer se podaja v nevarnost. Če to prisego govori množica zdravih fantov, doni kot grom, ki mora vse pretresti. Če ta glasna obljuba prihaja iz nepokvarjenih fantovskih src, mora nastati nevihta, ki očisti vse ozračje, odžene vse, kar je gnilega.

Vitezi Frančiškovi — Križarji, ali si upate vi začeti mobilizacijo proti organiziranemu pohujševanju naše mladine?! Ponovite enkrat skupno na sestanku prisego švicarskih fantov! Bodite vitezi, mladi borci Kristusovi. To je namen organizacije.

O. STANKO MARIJA:

Zveza večjih sestic sv. Klare

Naš izlet v Kamniško Bistrico

(Konec.)

Mala Nuška si je poiskala najvišjo skalo, sedla nanjo, se prelevila v papeža Grogga (Nandeta) in ukazovala: »Divna, ti si sedaj Polonca — moje dekle. Tiča, ti si čevljar, ti Mojca si...« tu se ji je pa ustavilo, kajti sedaj bi na vrsto prišel pater, pa si ni upala povedati, kaj naj bi bil, ali pa je pozabila imena rokovnjačev. Pupa je kar obstala nekoliko nižje in se zagledala v to živo rokovnjaško sliko. Toda v spominsko knjigo so se podpisale Klare, ne rokovnjači. Ravno ko smo stale okrog te knjige, nam je g. pater pokazal, kako se iz robca iztisne voda. Tako se je ta revež potil. Sedaj gotovo verjamete, da je ta tura težavna; ampak zadoščenje in veselje, ki ga občuti vsakdo, ki jo prehodi, je tako veliko, da je vse hudo že vnaprej pozabljeno. Tudi rožic nismo pozabile, kajti bile so tako krasne, da se nismo mogle ločiti od njih, zato smo jih rajši nekoliko natrgale in nesle v Ljubljano. Duh je bil tako opojen in močan, da potem v vlaku sploh nismo čutile običajnega dima.

Ob 4 smo zopet nekoliko potolažile svoje želodčke, nismo pa mogle spraviti vanje vse vsebine nahrbtnikov in zato smo še precej prinesle v Ljubljano.

Do odhoda avtobusa je manjkalo še 2 uri, ko smo začele premišľevati, kam bi še šle, da bi imele več koristi. Ena je stavila predlog, da si gremo ogledat notranjost gozda, kamor smo po soglasnem sprejemu predloga takoj krenile. Našle smo krasen prostor. Nekako v sredi se je dvigala precej velika in z mahom porasla skala, ki bi bila kot nalašč za prestol. Tedaj se je zbudila v nas igralska žilica in začele smo uprizarjati vsemogoče odlomke iz različnih oper. Glavna junakinja pa je vedno sedela na prestolu. Navsezadnje smo se celo spomnile na cirkuške predstave in ne morete si misliti, kako ljubka opica je nastala iz naše male Nuške. Zabavale smo se tako sijajno, da bi kmalu pozabile na odhod. Toda kakor da bi nas hotelo vreme opomniti na vrnitev, je začelo rositi. Pa nikar ne mislite, da smo jo takoj ubrale proti koči. Kaj še! Kakor da dežja sploh ni, smo se še nekaj časa igrale, nato pa prav počasi in prepevaje vesele

pesmice krenile proti »Domu«. G. p. je bil že pripravljen za odhod. Me pa začnemo lepo počasi pospravljati svoje reči. Nikamor se nam ni mudilo, najrajši bi kar tu ostale. Tedaj je začelo precej deževati, me pa vzdihovati: »In ravno sedaj pada, ko gremo domov; počakajmo še malo, ni treba še iti; bodimo še tukaj!« Ti in podobni drugi vzkliki so se ponavljal vsevprek. Seveda ni nič pomagalo. Morali smo odriniti proti Kamniku. Pa nikar ne mislite, da smo kaj tožile, ko smo hodile po dežju! To nam niti na misel ni prišlo. Od kože do mostička smo prišle v štafeti, nato pa polagoma naprej, kajti pot je šla navkreber. Pele smo tako glasno, da je odmevalo po vsej Bistrici. Ko smo bili nekako na pol pota, je dež popolnoma ponehal. Še prehitro smo dospeli do Kopiš. Imeli smo še pol ure časa. Ne da bi kaj pomišljale, smo hitro odložile našo prtljago v avto, si poiskale sedeže, nato pa zopet za pol ure ven v božjo naravo. Našle smo lepo leseno klopco, skoraj celo popisano z raznimi verzi, ki smo jih seveda morale prečitati! Kako bi drugače sploh bilo mogoče nazaj v Ljubljano. Potem pa smo napravile koncert samih narodnih pesmi in žele splošno pohvalo hvaležnega občinstva.

Prehitro je minila ta polovica ure čakanja, morale smo v avto. Med vožnjo je bilo popolnoma tiho, te brnenje motorja se je slišalo in tu pa tam vzklik začudenja iz naših ust. Hotele smo, da se še enkrat z očmi napijemo vse te lepote. Avto brzi, tebi pa se odpirajo doline, vidiš visoke gore, kakor s tenčico ovite preko pobočij z lahno meglo; naenkrat pogledaš navzdol v globino, pa se čudiš nasprotju narave in dobroti božji, ki je ustvarila vse te krasote le za nas ljudi. Zamislile smo se. In tedaj smo želele, da bi ostale vedno tu, kajti v naravi je človek tako dober. Tu razumeš vse in ti je popolnoma jasno, da smo si vsi sestre in bratje in da je le en Oče ustvaril vse te lepote za nas. Iz teh misli pa nas zbudi krik Romane: »Glejte, oh, pogledjte!« Vse se ozremo v stran, ki jo kaže ta s prstom: zagledale smo prelepo srnico, ki nas je gledala s svojimi pametnimi rjavimi očmi; prav nič se ni bala avtomobila. Zrle smo toliko časa nazaj vanjo, dokler ni avto zavil za ovinek. Vedno bolj smo se bližale Kamniku, nam pa je bilo bolj in bolj tesno pri srcu, ko smo se morale tako kmalu vrniti domov.

Nekako ob četrtna devet smo dospele z avtobusom na cilj. Pupa in Nuška sta planili iz avta, kajti nameravali sta obiskati še Pupino teto. Srečno sta dospeli do nje in bili toplo sprejeti. Medtem pa smo si ostale ogledovale mesto, g. pater pa je molil brevir.

Odhod. Pupe in Nuške pa nikjer. Nestrpno smo jih pričakovale. Bale smo se, da ne bi zamudile vlaka. Istočasno pa sta se oni dve že poslavljal. Seveda je bilo Pupi hudo, ker je bila tako malo časa pri teti, toda vlak je že peljal v Kamnik-mesto — one pa v dir na postajo Kamnik. Nemalo sta bili presenečeni, ko ni bilo nikogar tam. Dva potnika, ki sta se že v avtobusu peljala z nami, pa sta ju potolažila, da so oni ostali v mestu.

Vlak privozi na postajo. Dve zgubljeni ovčici planeta s svojih sedežev in hočeta k vagonu, kjer so bile ostale. Najti jih ni bilo težko, kajti vse so molile svoje glave venkaj in tiho tudi niso bile.

Svidenje je bilo pristrčno; ravno tako so ju sprejele, kakor v svetem pismu oče izgubljenega sina. Še gostija ni izostala, ker provianta je bilo v zalogi precej.

Ta vožnja v Ljubljano nam ostane vsem nepozabna. Ne moremo vam popisati, kako dobro smo bile razpoložene za petje, nagajanje, smeh in vse ostalo, kar spada zraven, da se ne krši dobra volja. Pupa s svojimi popevkami, Nuška z nagajivostjo, Tiča z neprestanim odpiranjem vrat, Marja z ogledovanjem lune in nas vseh, ki smo bili v kupeju, Romana

s svojo sanjavnostjo in Divna s svojo angleško mirnostjo, g. pater in druge smo tvorile kaj lepo skupino.

Prehitro, veliko prehitro smo dospele v Ljubljano. Soglasno smo izjavile, da je bil ta izlet eden najlepših, če ne najlepši od vseh, kar so jih doživele Klare.

Upamo pa, da bomo naredile še več takih izletov, čeprav je g. pater rekel, da nobenega več, ker v začetku dneva ni vedel, kakšen bo konec, ta pa je bil sijajen in zato je najbrž spremenil svoje mnenje.

O. STANKO MARIJA:

V desetih letih

Sedaj je deset let, odkar je bil ustanovljen samostan sester frančiškank misijonark Marijinih v Ljubljani.

Dne 22. marca 1928 so prispele tri ustanoviteljice. Še preden so prišle v Ljubljano na postajo, jih je navdajalo z veseljem veliko število cerkva, s katerimi je posejana slovenska zemlja. Pozdravljale so Jezusa povsod pričujočega v naših krajih.

Frančiškanski p. provincial, ki je bil takrat veleč. p. dr. Regalat Čebulj, častitega spomina, jih je z nekim drugim gospodom patrom na kolodvoru prijazno sprejel. V dobrotljivi naklonjenosti jih je gostoljubno sprejela v svojo hišo gdč. Ana Kušar, ki je bila takrat nad vse požrtvovalna tajnica tretjega reda. Nekaj dni so tudi ostale pri čč. šolskih sestrah.

Slovenijo, katero so imele visoko v čislih, so cenile še bolj, ko so videle naslednje jutro cerkev čč. pp. frančiškanov napolnjeno do 11. ure. Ljudje so molili s tako gorečnostjo, da so jih občudovale.

Ker niso mogle najti takoj hiše, ki bi bila prikladna za kak samostan, so najele 1. junija majhno stanovanje v Šiški. Tu so morale ostati štiri mesece. Končno pa so se 2. oktobra 1928 naselile v Gorupovi ulici v neki hiši, katero so spremenile v samostan.

Veleč. p. provincial je prišel 3. oktobra v spremstvu treh patrov blagoslovit novi samostan in v četrtek 4. oktobra 1928 je tam daroval prvo sveto mašo preč. p. dr. Stanko Aljančič.

Samostan je bil ustanovljen. Naš Gospod Jezus Kristus je imel en tabernakelj več pri frančiškankah misijonarkah Marijinih.

Dne 26. oktobra je prišel prevz. g. dr. Jeglič, tedaj ljubljanski škof, darovat sveto mašo. Izrazil je svoje zadovoljstvo z njemu lastno dobroto in blagohotnostjo, ki jo tudi prevz. g. dr. Gregorij Rožman izkazuje Družbi.

Sestre se še takrat več mesecev niso mogle baviti z mladino. Niso še znale slovenščine in morale so se je šele učiti. Ves čas so porabile za ure-ditev samostana in za učenje jezika. Vsak dan so goreče molile pred izpo-stavljenim Najsvetejšim Zakramentom, da bi priklicale obilje božjih milosti nad belo Ljubljano in nad mali, ravnokar ustanovljeni samostan.

Da bi prišle prej ko mogoče v stik z ljubljanskim prebivalstvom in tudi, da bi dobile sredstva za dela usmiljenja, ki so jih imele v načrtu, so redovnice začele že meseca novembra dajati francoske ure.

Ker je bil samostan mnogo premajhen, so dale sestre zgraditi kapelo in eno večjo dvorano. Odslej je lahko prihajalo veliko število otrok.

19. marca 1930 so odprle nedeljsko zabavišče (patronaža) z 11 dekli-cami. Nekaj tednov pozneje jih je bilo že več kot 50 in od tedaj je priha-jalo več stotin deklic ob nedeljah molit in se zabavat pod varstvom sester.

3. novembra 1930 so odprle »otroški vrtec« na prošnjo nekaterih rodbin, ki so želele, da bi se njihovi otroci učili francosko. Istočasno se je znatno pomnožilo tudi število deklet, ki so prihajale k francoskim uram.

Toda, četudi se frančiškanske misijonarke Marijine v Ljubljani kakor v vseh svojih evropskih hišah posvečajo mladini in socialnemu delokrogu, so vendar misijoni med neverniki glavni cilj njihove Družbe.

Več kakor 110.000 otrok v šolah, vzgojevališčih, sirotišnicah, dečjih domovih, vezilnicah itd., množica bolnikov v bolnišnicah, v bolnišnicah za gobave, v lazaretih ali skrbno negovanih v bolnišnicah za uboge v nji-hovih 225 misijonskih hišah, kliče vedno po novih misijonarskih močeh.

Če so torej frančiškanske misijonarke Marijine prišle, 10 let je tega, v tako katoliško deželo, kot je Slovenija, so to storile predvsem zato, da bi širile ljubezen do misijonov, o katerih sveti oče želi, da bi bili v prvi vrsti skrb vseh katoličanov.

Od prve postulantinje, ki je vstopila 17. junija 1929, je že več kot 50 mladih Slovenk velikodušno stopilo pod zastavo presvete Device ter obleklo belo redovno obleko frančiškank misijonark Marijinih.

Po »Cvetju« so Slovenke že zvedele o junaštvu, katero je ena izmed njih pokazala v Shanghaiju v ognju granat.

Druge frančiškanske misijonarke Marijine — Slovenke — se udej-stvujejo sedaj v Indiji, na Japonskem, v Maroku, na Madagaskarju in v Argentini. In male novinke se pripravljajo, da jim sledijo.

To je uspeh, pridobljen v desetih letih: 1928—1938.

Majhen samostan je pritegnil mlade Slovenke na kraljevo pot žrtvo-vanja in daritve.

Da bi sledile Našemu Gospodu Jezusu Kristusu do smrti, so zapustile svoje domače in domovino.

Njih edina želja je, da bi sodelovale pri širjenju Njegovega Kralje-stva in da bi reševale duše.

In za to so pripravljene iti na konec sveta.

Naj bi jim sledilo mnogo Slovenk v slavo božjo in zveličanje duš!

O. STANKO MARIJA:

Dnevnik kitajske misijonarke

(Nadaljevanje.)

O gospodu LO-PA-HONGU, znamenitem kitajskem katoličanu in človekoljubu, vem jaz samo to, da nam je bil več kot oče: postavil nam je našo kitajsko bolnišnico, naš novi kolegij Presv. Srca, njegovo zadnje največje delo; kako je bil v naši kapeli vsak dan pri sv. maši, velikokrat

sam ministriral, bil pri blagoslovu, pri sv. obhajilu, krasil s svojimi rožami naš oltar, neprestano skrbel za nas in nam še ob praznikih pošiljal sadja za priboljšek. Ko bi mi papirja nezmanjkalo, koliko bi še lahko napisala o tem izrednem možu. Naša želja je samo ta, da bi Bog kmalu povelical Svojega služabnika s častjo blaženih.

Šanghaj, 27. febr. 1938.

Saj sem pravkar pisala božično pismo, pa že pošiljam, zaradi postnega molka, velikonočno. Pa bom hitra, da vam bo božja Ljubezen Evharistije tem več povedala o moji ljubezni do vas, najdražji; saj bom pravkar hitela v kapelo: 40-urno češčenje imamo in v prebleženih trenutkih nočne tihote bom od 1—2 spet v duhu z vami.

S čim naj pričnem? Mamičino pismo mi je spet dokaz Tvoje neizmerne ljubezni, zlata mama moja. Mama, Tebi še pismo ni dovolj, vsak mesec bo Glasnik priromal, mi o ljubezni mamini govoril in o verskem življenju Slovenije pripovedoval. Nikdar Ti nisem ničesar omenila, ker Ti nisem hotela delati stroške; Bog Ti povrni, ker mi ga sama pošiljaš. Kako je pač iznajdljiva materina ljubezen. — Da misliš vedno name, mama, in skrbiš, da sem lačna, da me zebe in še in še. Kako si vendar maloverna! Ali nismo v božji službi, božja last? Če Ti tako skrbiš za otroka, kaj pa Bog, ljubezen sama! Nikdar se ne bom mogla Bogu zahvaliti za vse neskončne milosti, s katerimi me obsiplje. Še vedno Ti lahko odkrito zatrdim, mama, da ni bilo še trenutka, da bi se bila kesala nad poklicem: nasprotno, dalje časa, ko uživam srečo poklica, srečnejša sem in tem bolj se zavedam neizmerne milosti poklica.

Kako nam je? — Japonci nam hiše še niso vrnili, pač pa so naše sestre že v generalni bolnišnici, zato smo še vedno pod gostoljubno streho redovnic Presv. Srca. Božja Ljubezen nas pa kar čudežno oskrbuje, da nam ničesar ne manjka. — Med tednom študiram kar se dá kitajščino, poleg tega se moram guliti še angleščino. Prvi kitajski izpit sem, ker me je Jezus poučil, da je vse samo Zanj in iz ljubezni do Njega, ne za svet, naredila. Izpit ni bil tako »sijajen«: vprašalna pola je bila namreč vsa v angleščini, ki je jaz še ne zmorem, zato tudi odgovoriti nisem mogla tako točno; pa je ravnatelj takoj zatrdil m. provincialki, da ni moja krivda in da bodo ob drugem izpitu, 15. marca, ki bo še veliko težji, pole tudi v nemščini in francoščini. Kakor Bog hoče in Njegova sv. volja. Jaz hvaležno sprejemem vse, kar pride iz božjih rok. V soboto in nedeljo smo pa študentke spet misijonarke.

Tu pa kratek odgovor na Kalistovo vprašanje: kakšen je dan sestre misijonarke:

V okolici Šanghaja je cela vas kitajskih beguncev. Naše sestre imajo sedaj tu bolnišnico, dispanzer, obiske po hišah; poleg bolnišnice je hiša, v katero privedejo iz vseh krajev največje reveže in bolnike. Sestre zdravijo, delijo riž i. dr.; krsti so vsak dan. — Naj omenim samo en obisk v hišah: Z dvema vrečama moke, graha, obleke in zdravil oboroženi sva hiteli od bajte do bajte. Vam se niti sanjati ne more o uboštvu in umazaniji, ki tu vlada. Nimam ne papirja, ne časa, ne besed, da bi vam vse razložila. Treba je imeti duha vere in iskati v vsem samo duše, za Boga ustvarjene. Hrano sva delili, zdravili, otroke krstili, saj zaradi pomanjkanja vsi bolehajo, umirajo: 20 sem jih krstila v enem dnevu in vsak od mojih ima zopet po več angelčkov. Ildefonz, Tebi za god pa Ildefonzkov kar nisem štela. Neka žena nas je klicala k bolnemu možu. Po podrti lestvi sva lezli pod streho — o Bog, kako naj opišem — sključen biti, da ob streho ne udariš, čisto majhen prostorček, teman in sredi dima na tleh,

sredi cunj človeška postava umirajočega. Sestra poklekne k njemu, poučuje, razlaga, krsti. »Rešiti eno dušo, kaj drugo!« reče sestra Nemka, ko sva se skoraj pobili ob razdrti »lojtri«. — Spet naju pokličejo v drugo bajto: krik, vpitje pod streho. Sestra zginе v hipu navzgor. Ko prilezem za njo, mi pokaže umrlo ženo, ki jo je že pred dnevi pripravila in danes krstila v zadnjem hipu. Sorodniki pa okrog nje vpijejo in ji odpirajo oči in usta, hoteč dušo priklicati v to življenje. — Pa bi še govorila o spreobrnjenju umirajočega bonca in še in še — to je delo sester misijonark — pa sem tako malo povedala, da ni nič; vedno znova, vsak dan, za Boga, za duše... Seveda, resnica je tudi, da se je treba starega človeka otresti, samo Bog in duše morajo biti pred očmi, in — še jezika se je treba priučiti. Pa je Bog tako dober in duše v njenem zanosu ne vara. In jaz nočem biti drugega, kot samo majhno, slepo orodje božje volje, moji dragi mi pa pomagajo.

Šanghaj, 12. junija 1938.

Moja mama že neprestano pričakuje pisma in v skrbih vprašuje, če otrok morda ni — bolan. Pa ni, mama, samo čas tako beži, da mi ga primanjkuje. Majniško pismo sem že pričela, pa ne dokončala, danes pa moram na vsak način k Tebi, mama moja.

Čez en mesec bodo že 4 leta, ko sem zapustila domačo hišico, se v noči odtrgala od vsega, kar mi je bilo drago. Ti si jokala, mama moja, saj sem bila skoraj še otrok, ko sem Te zapuščala in ko sem šla, ne vedoč, kaj me čaka; samo skrivna sila božje Ljubezni me je silila pred oltar, v ljubeči objem Evharistije. Mama, res je bil klic božji, ki sem mu sledila, kako se mu torej ustavljati?

Koliko sem prehodila, koliko preživela v 4 letih, in vendar je vse prešlo. Klic božje Ljubezni je pa še vedno enako čist in jasen, sreča mojega poklica: živeti in služiti Bogu samemu — pa še vedno neskaljena. Vem, mama, da z menoj blagruješ oni trenutek, ko je Jezusova ljubezen premagala zemsko, ko sem se Mu slepo vrgla v morje Njegove ljubezni, in jaz se Jezusovemu vabilu, da Mu smem slediti, ne bom mogla nikdar dovolj zahvaliti.

Eno leto je že, ko sem v tem času na parniku čitala Tvoje besede, mama, ob slovesu, in na srce pritiskala Tvoj blagoslov, blagoslov matere otroku na misijonsko pot v neznano tujino. Ko bi mi pred odhodom povedali, kaj me čaka prvo leto na Kitajskem, bi se morda vprašala, ali bom imela dovolj moči, prestati vse; zdaj pa samo to čutim, da je bilo to leto zame leto brezmejnih milosti, od prvega do zadnjega dne en sam dokaz brezmejne božje Ljubezni. Minule so vojne grozote — če se ne bodo še vrnile, ne vem — samo kot v sanjah vidim ogenj, dim, krogle topov in granate, mrliče in ranjence, kri in strašne rane... Vse je mimo, samo Hostija na oltarju v bleščeči belini je vedno ista in v Evharističnem Srcu v zaupnem miru počiva duša, ki lahko blaženo ponavlja: Ti edini!

Zakaj toliko govorim? — Veš, mama, srce je polno hvaležnosti in to vedno ponavlja in vam, tam zunaj, ki se z vetrovi sveta borite, bi rada povedala, kje iskati zaslombe, zavetja in moči.

Zdaj je že leto, ko ne govorim in ne slišim več domače govorice. Je sicer v generalni bolnišnici sestra Slovenka, pa ni bilo prilike, da bi z njo govorila več kot 10 minut; je tudi že od 16. leta od doma — služila je v Avstriji —, tako da ji je jezik že okoren in se laže izrazi v francoščini ali nemščini. — Pred tednom je iz Rima prispelo nekaj novih. Upala sem, da bom lahko m. Karlo objela (t. j. misijonarka Kavčičeva iz Maribora), pa jo je rajši v Brazilijo potegnila, in upanje je prešlo. Nič ne dé, saj

materine govoriče vendar ne bom pozabila in srce in duša vedno slovenski moli in ljubi. Včasih, ko sem sama, pa le spregovorim na glas nekaj slovenskih besed — še čisto dobro gre; mislim, da v Babilonu nemščine, francoščine, angleščine in kitajščine slovenščina še vedno zavzema prvo mesto.

Kako pa je prav za prav zdaj pri nas?

Tu v Šanghaju je sicer mir, v notranjosti pa boj še vedno divja. Kitajska hoče delati počasi, da tako izčrpa japonske moči. O uničenju misijonskih podjetij ste že brali v misijonih, o umorjenih misijonarjih tudi. Okrog velike noči so Japonci udrli v eno naših hiš v notranjosti Kitajske, pa še v naši provinci, ubili 3 naše sestre domačinke, patra frančiškana, ki jih je branil onečaščenja, in 5 domačinov. Nasilja japonskih vojakov so nepopisna, zlasti glede onečaščenja žena in deklet.

Me smo še vedno res popolnoma samo v rokah božje Previdnosti. Japonci nam kratko malo hiše ne prepuste. Saj je bolnišnica in kolegij last Presv. Srca: o, da bi že kmalu božje Srce v Evharistiji spet zavladovalo v zdaj zapuščeni kapeli. Pa tudi, če nam hišo spet prepuste, kako in s čim še živeti, ko je pa vsa okolica ena sama razvalina! Tako občudujem naše predstojnike, ki se v vsem ogromnem delu in težkih skrbih s tolikim zaupanjem popolnoma prepuščajo vodstvu božje Previdnosti. Saj Bog ve, kaj dela, in Njegova pota niso naša.

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

† Ana Okršlar — Preska.

Dne 27. septembra je po dolgem, lepem, molitvenem in Bogu darovanem življenju odšla v večnost tretjerednica Ana Okršlar — Potokarjeva mama iz Vaš.

Vse njeno življenje je bilo posvečeno delu in molitvi. Pogosto je prejemale kruh Življenja in bila vsak dan pri sv. maši. Največja njena žalost v dolgotrajni bolezni je bila, ker ni mogla v cerkev. Tožila je: »Oh, kako mi je hudo, ker ne morem več k sv. maši,« nato pa takoj pristavila, »svojega angela varuha prosim in pošljem, da se on namesto mene udeleži presvete daritve.« Pravila mi je, da zdaj moli sledečo staro ljudsko molitev, ki jo je sprejela od svoje matere, in se glasi:

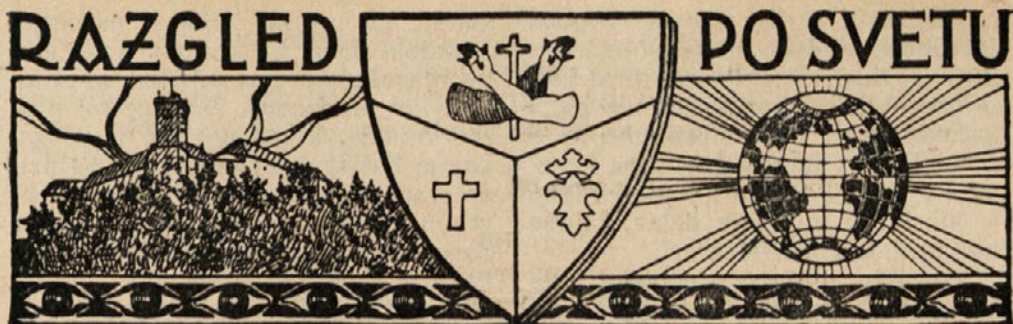
»Zdej k maš' vkup zvoni,
Bog svojo štimo govori.
Angel var'h pejd namesto mene k maš'
da se te maše spojo in zbero,
da moj' duš' lož' na sodn' dan bo.
Po Jezusu Kristusu. Amen.«

Bila je tudi velika častilka presvete Device. 45 let je pri Potokarju živela za Boga in družino, ter vso to dolgo dobo le trikrat zamudila šmar-nično pobožnost, pa še tedaj le zato, ker je imela novorojenčka v hiši.

Skrbno pripravljena in bogato ozaljšana z molitvijo in dobrimi deli je stopila v večnost. Posnemajmo njen zgled, ona naj pa prosi pri Bogu in Mariji za nas.

L. H.

P. ODILO:

P. HUGO DR. BREN SE JE VRNIL

Po osmih letih se je te dni iz Amerike vrnil v domovino p. Hugo Bren. Ves čas je opravljal v našem komisariatu službo profesorja in ravnatelja domačega bogoslovja v Lemontu. Poleg tega je veliko pisal v naše slovenske izseljenske časopise. S svojim peresom je marsikaterega nasprotnika ugnal v kozji rog in ga tako zvil, da ni prišel več do sape.

Zadnje leto je zbolel in zdaj se je vrnil v domovino, ki je je samo zdravje. Nastanil se je pri Sv. Antonu na Rocnem, za katerega se je svoj čas toliko trudil. Tam se bo odpočil in pozdravil, potem pa bo zopet prijel za delo. Urednik Cvetja mu dá dopust do novega leta. Za januar-sko številko pa ga že vabimo in prosimo, da nastopi v Cvetju, ki mu je včasih bil urednik in dolga leta zvest in plodovit sotrudnik. Bralci Cvetja komaj čakajo novega leta, ne da bodo lahko plačali 15 dinarjev naročnine, temveč da bodo lahko brali zopet originalne p. Hugonove članke. P. Hugonu kličemo vsi: Dobrodošli! Želimo krepkega zdravja!

REDOVNA SLOVESNOST V KAMNIKU

Dne 1. sept. je bila v kamniški

P. Hugo dr. Bren

franciškanski cerkvi dvojna redovna slovesnost: obljube in preobleka. — Štirje novinci kleriki in en brat laik so napravili po končanem noviciatu neslovesne ali začasne obljube in ti so: fr. Robert Mazovec, fr. Žiga Frantar, fr. Mihael Rus, fr. Rudolf Pivko — kleriki. Z njimi je delal obljube tudi brat laik Fr. Ksaverij.

Isti dan je bila preobleka. Redovno obleko so dobili kleriki novinci: Leopold Budna z redovnim imenom fr. Placid, doma iz Rajhenburga; Frančišek Korošec z redovnim imenom fr. Filip Benicij, doma od Sv. Ruperta v Slov. gor., in Aleksander Šešek z redovnim imenom fr. Rafael, doma iz Ljubljane. Zadnji je bil velik Frančiškov križar in prvi gojenec Serafinskega kolegija v Ljubljani.

Cerkveno slovesnost je vodil in opravil preč. p. provincial dr. Gracijan Heric v navzočnosti magistra novincev p. Salezija Glavnika.

Kleriki, ki so naredili obljube, so še isti dan prišli v Ljubljano, kjer nadaljujejo svoje gimnazijske študije.

KACE NA LETOVIŠČU

V majhnem slovaškem letoviškem kraju Lipto so gostje ponovno nalezli na strupene kače. Po županovi odredbi je prirejen splošen lov na kače in na en sam dan so jih pobili 180.

Kaj bi mi rekli o letovišču v takem kraju? Lepo bi se zahvalil za tako letovišče. Če je človek na oddihu, hoče biti prost in brez skrbi uživati naravo. Napravi se popolnoma domačega, bos gre na sprehod, uleže se na livado in srka vase zdravilno moč zlatega sonca. Zato si bo vsakdo premislil, preden si bo izvolil za kraj svojega oddiha pokrajino, ki po njej lazijo strupene kače.

Strah pred strupeno kačo je sam po sebi umeven, ko je v nevarnosti zastrupljenja naše telo. Čudno pa je, da je mnogim, celo staršem, neznan strah pred zastrupljenjem duše. Slabi ljudje, brezversko berilo, opolzke kino predstave: to je strup, ki v potokih teče v nedolžno dušo. Poznam

starše, ki lastnim otrokom naročajo, kupujejo strup, ko jim dajo vsak dan na razpolago brezverski list, ki slika vest kot predsodek, čednost kot prazno besedo, ki se norčuje iz vsega, kar je božjega in svetega. Ko pa pride sramota v družino in je Janez pograbil revolver in je Anica skočila v Savo, potem se staršem čudno zdi, kako je svet pokvarjen, kako otroke zmeša! Pa so jih sami skvarili, sami zmešali, ko so jim mlada srca zastrupljali s brezverskim berilom. Ne hodi na letovišče, kjer je preveč strupenih kač!

V ČEMER KDO GREŠI, V TEM JE KAZNOVAN

Neki pekovski pomočnik iz Prage, komunist, se je vračal v nedeljo zvečer z izleta. Nedeljo je preživel brez Boga, končal jo je v sovraštvu do njega. Njegova pot je peljala mimo križa na polju. V satanskem sovraštvu in med strašnim bogokletjem pobere na potu težak kamen in ga divje zažene v križ. Zadel je leseno podobo v kolena, da se je obojno koleno zdrobilo.

Eno uro pozneje je prišel ta zločinski izletnik pod drveči vlak na železnici. Kolesa so mu šla preko obeh kolen, in pri kolenu mu je obe nogi odrezalo, kakor pač kolesa odrežejo. V groznih mukah je umrl v bolnišnici, toda v bridkem kesanju in dobri sv. spovedi spravljen s Križanim.

Dokaz božje pravice in njegove usmiljene ljubezni. Ali resnica ostane: V čemer je kdo grešil, v tem je kaznovan.

JUNAŠKA REDOVNICA

Sestra Marija Suzana je obhajala 25-letnico, odkar streže gobavcem na otoku Tihega morja Makogai. Že pred 30 leti je zapustila svojo francosko domovino. Kolonijo za gobavce na otoku Makogai je ona ustanovila.

Kolonija šteje zdaj 600 gobavih bolnikov. Bolniki pripadajo 14 različnim narodnostim. V zadnjih desetih letih je po ljubeznivi negi požrtvovalnih sester ozdravilo popolnoma

22 odstotkov bolnikov. — Kako moč vzbuja pač vera v slabotnem človeku. Središče vse moči v veri pa je presv. Evharistija. Samo oni, ki se zjutraj okrepča s Kruhom močnih, more skozi dan izvrševati junaška dela kot sestra Marija Suzana.

Podlež je vsak človek, ki je kdaj v svojem življenju zagnal psovko v obraz bolniški strežnici. Ni mož tisti, pa naj bo vladar ali predsednik vlade, ki preganja junakinje krščanske ljubezni in požrtvovalnosti — katoliške redovnice.

**Pax
et bonum!**

**Mir in
vse dobro!**

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od do-brote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 45 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjega po-jasnila, se lahko pisмено obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

ZAPISNIK

o tretjem rednem občnem zboru Stavbne zadruga »Mirni dom« v Ljubljani,
r. z. z o. z., z dne 22. maja 1938.

(Konec.)

Uprava Podpornega odseka III. reda bo zdaj vedno lažja, ker ima odsek svojo pisarno v Frančiškanski pasaži in si je pravico do teh pro-storov zagotovil s pogodbeno dobo 99 let proti letni priznavalnini pa 100 dinarjev. To pravico si je odkupil tako, da je Podporni odsek III. reda

prispeval h gradbenim stroškom zgradbe Collegium Seraphicum znesek 239.199.98 din, kolikor znašajo stroški za zidavo in opremo vseh prostorov Podpornega odseka. Dodal bi še, da je prejel lani odsek 162 dopisov, odposlal pa 000 dopisov.

O splošnem delovanju lahko berete podrobneje v letošnji julijski številki »Cvetja«, kjer je poročilo o sestanku članov Podpornega odseka III. reda na dan 15. maja ob 17. uri.

S tem bi svoje poročilo končal in prosim, da preidemo k naslednjim točkam dnevnega reda.

Poročilo nadzorstva. G. Bogo Pleničar kot član nadzorstva poroča:

V imenu članov nadzorstva poročam občenemu zboru, da sem po zakonu in zadružnih pravilih večkrat pregledal poslovanje naše zadruge, zlasti dohodke in izdatke, računske zaključke, bilanco, kakor tudi račune izgube in dobička za poslovno leto 1937, vsako posamezno blagajniško vlogo sem primerjal z blagajno ter ugotovil, da so vsi dohodki in izdatki v soglasju s knjigami. Pisarniška režija zadruge je v razmerju z velikim in obsežnim poslovanjem le malenkostna, zlasti iz razloga, ker vrši njen načelnik g. Vladimir Tominec vse blagajniške in knjigovodstvene posle brezplačno. Vse knjige se vodijo lično in vzorno in je kontrola mogoča vsak čas. Nadzorstvo predlaga, da občni zbor odobri zaključne račune za poslovno leto 1937 ter podeli članom načelstva razrešnico.

Občni zbor odobri računski zaključek za tretje poslovno leto 1937. Tako načelstvu kakor tudi nadzorstvu se podeli soglasna razrešnica.

Ker je letos preteklo troje let od ustanovitve zadruge in s tem v smislu § 22 pravil tudi triletna poslovna doba načelstva, je treba izvoliti novo načelstvo, prav tako pa je treba dopolniti nadzorstvo. Predsednik občnega zbora prosi za tozadeven predlog.

Predlagana je bila samo ena lista, tako za načelstvo kakor tudi za dopolnitev članov nadzorstva, in sicer so bili v načelstvo izvoljeni sledeči gospodje:

Avsenek Ivan, industrijalec;
Pleničar Bogo, podtajnik Zadružne gospodarske banke;
Toroš Franc, višji carinski uradnik v p.;
Hybašek Vojteh, profesor in duh. svetnik;
Tominec Vladimir, višji kontrolor drž. žel.;

V nadzorstvo pa gospodje:

Gruber Karl, šef krajevne kontrole v p.;
Zabret Jožko, industrijalec;
Ogrin Rafael, inspektor drž. žel.;
Pleničar Edvin, drž. uradnik;
Černič Ivan, uradnik Vzajemne zavarovalnice.

Ker bo sprememba, odnosno prilagoditev pravil novemu zadružnemu zakonu postala aktualna šele prihodnje leto in je bil z izvolitvijo načelstva, odnosno dopolnitvijo nadzorstva dnevni red izčrpan, se je predsednik zahvalil vsem navzočim za udeležbo ter zaključil občni zbor.

V Ljubljani, dne 22. maja 1938.

Edvin Pleničar s. r.,
zapisnikar.

Vladimir Tominec s. r.,
predsednik.

Ogrin Rafael s. r., — Toroš Franc s. r.,
overovatelj zapisnika.

Največji slovenski denarni zavod

Mestna hranilnica ljubljska

*
Lastne rezerve nad
Din 26,000.000*—

*
Prirastek novih vlog v januarju 1938
Din 14,075.000*—

*
Prirastek novih vlog v februarju 1938
Din 10,694.000*—

*
Prirastek novih vlog v marcu 1938
Din 10,572.000*—

*
Vloge vsak čas razpoložljive.

*
Za vse obveze hranilnice jamči
Mestna občina ljubljanska

Zahvale

Meseca avgusta tekočega leta so prišle težke preizkušnje na našo družino. Skoraj bi bili izgubili dom in streho. Gnalo nas je k obupu. Naročeno pa imamo »Cvetje«. V njem smo brali o novem frančiškanskem svetniku sv. Salvatorju, kako je bil tudi on sirota. Začeli smo opravljati devetdnevnicu na čast sv. Salvatorju. že prve dni se je obrnilo na bolje. »Cvetje« bo še hodilo v našo hišo. Prisrčna hvala sv. Salvatorju za čudežno pomoč.

A. K.

Ste že začeli v vaši skupščini agitirati za nove naročnike »Cvetja«? Letos ne bo tako hudo za groš, ko je bila tako dobra letina. Prihodnji mesec mora biti cela stran »Cvetja« natiskana z imeni novih naročnikov. Ali ste prizadeti prebrali, kar je bilo prejšnji mesec na tem mestu tiskano na platnicah?

Darovi

Za frančiškanske misijone:

Neimenovana 30 din, neimenovan po fr. Donatu 100 din, Pogačnik Franca 300 din.

Za armado Sv. Križa:

Lenc Katarina 20 din, Pevec Tončka 10 din.

Za sklad »Cvetja«:

Klep Ana 240 din, Porovne Frančiška 5 din.

Za kruh sv. Antona:

Fraus Marija po dr. p. Hugo 48 din.

Neimenovana 100 din.

Za večno luč v kolegiju:

Klep Ana 10 din, Pavli Agata 5 din, neimenovana 10 din.

Tretjeredni sklad:

Zalaznik Frančiška 10 din.

Tretjeredniki! Pridobivajte Cvetju nove naročnike. Vaša dolžnost je, da ste apostoli katoliškega tiska.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA - FRANČIŠKANSKA ULICA 1

POLEG FRANČIŠKANSKE CERKVE

ima veliko izbiro **jaselec** svetovne znamke
Marolin v veličinah 5, 7, 9, 12, 15 in 20 cm

★

Imam tudi jaselece v vel. 30 in 40 cm iz mavca

★

Dobijo se kompletne garniture od 80 Din
dalje in posamezni komadi od 5 Din dalje

★

Lepe božične razglednice se dobijo od
50 par naprej